

WIADOMOŚCI ARCHIDIECEZJALNE

ORGAN URZĘDOWY ARCHIDIECEZJI KATOWICKIEJ



ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

LISTOPAD 2022

STOLICA APOSTOLSKA

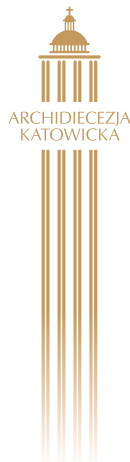
166

List papieża Franciszka do Narodu Ukraińskiego

Drodzy ukraińscy bracia i siostry,

na waszej ziemi od dziewięciu miesięcy rozpętane jest absurdalne szaleństwo wojny. Wasze niebo grzmi bez przerwy złowrogim hukiem wybuchów i przerażającym dźwiękiem syren. Wasze miasta sieczone są bombami, a deszcz pocisków sprawa śmierć, zniszczenie i ból; głód, pragnienie i zimno. Na waszych drogach tak wielu jest tych, którzy zostali zmuszeni do ucieczki, pozostawiając domy i swych najdroższych. Równoległe do waszych rozległych rzek, spływają co dnia rzeki krwi i łez.

Chciałbym zjednoczyć moje łzy z waszymi i powiedzieć wam, że nie ma dnia, w którym nie byłbym blisko was i nie nosił was w moim sercu i moich modlitwach. Wasz ból jest moim bólem. Dziś widzę was na Chrystusowym krzy-



ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

żu; was, którzy cierpicie z powodu terroru, rozpetanego przez tę agresję. Tak, krzyż, który był torturą dla [naszego - KAI] Pana, ożywa w śladach tortur, znajdujących na zwłokach, w zbiorowych grobach odkrywanych w różnych miastach, w tych i tak wielu innych krwawych obrazach, które przenikają duszę i wzbudzają wołanie: dlaczego? Jakże ludzie mogą traktować w ten sposób innych ludzi?

W moich myślach powraca wiele tragicznych historii, o których się dowiaduję. Przede wszystkim te, dotyczące najmłodszych: ileż dzieci zabitych, rannych czy osieroconych, wyrwanych własnym matkom! Płacę wraz z wami nad każdym z najmłodszych, które z powodu tej wojny straciło życie; tak, jak Kira w Odessie czy Lisa w Winnicy, i jak setki innych dzieci. W każdym z nich dokonała się porażka całej ludzkości. Teraz znajdują się one na łonie Boga, widzą waszą udrękę i modlą się o jej kres. Jakże jednak nie rozpaczać nad nimi i nad tak wieloma, młodszymi i starszymi, którzy zostali deportowani? Niepoliczalny jest ból ukraińskich matek.

Myślę o was, młodzi, którzy, by odważnie bronić Ojczyzny, musieliście wziąć w dłonie broń, zamiast marzeń, które pielęgnowaliście z myślą o przyszłości. Myślę o was, małżonki, które straciłyście waszych mężów i zagryzając wargi w milczeniu, z godnością i determinacją kontynuujecie poświęcanie się na wszelkie sposoby dla waszych dzieci. O was, dorośli, którzy w każdy możliwy sposób staracie się bronić waszych bliskich. O was, starsi, którzy zamiast cieszyć się spokojnym schyłkiem [życia - KAI], zostaliście rzućeni w ciemną noc wojny. O was, kobiety, które doznałyście przemocy i nosicie w sercach wielkie ciężary. O was wszystkich, zranieni na duszy i ciele. Myślę o was i jestem blisko was, z czułością i podziwem wobec tego, jak mierzycie się z tak ciężkimi doświadczeniami.

Myślę też o was, wolontariusze, którzy każdego dnia poświęcacie się dla narodu. O was, Pasterze świętego Ludu Bożego, którzy - często z wielkim narażeniem swego bezpieczeństwa - zostaliście u boku ludzi, niosąc im Boże pocieszenie i braterską solidarność, z kreatywnością przekształcając miejsca wspólnot i klasztory w schroniska, w których dajecie gościnę, pomoc i posiłek tym, którzy znaleźli się w trudnym położeniu. Myślę też o uchodźcach i zmuszonych do przesiedleń wewnątrz kraju, którzy znajdują się daleko od swych domostw, z których wiele zostało zniszczonych i o Władzach, za które się modłę. Na nich spoczywa obowiązek rządzenia Krajem w tragicznych czasach, a także podejmo-

wanie dalekowzrocznych decyzji na rzecz pokoju i rozwoju gospodarczego, podczas gdy niszczone jest tak wiele życiodajnej infrastruktury, zarówno w miastach, jak i wsiach.

Drodzy bracia i siostry, w całym tym morzu zła i bólu - dziewięćdziesiąt lat od tragicznego ludobójstwa, jakim był Hołodomor, jestem pełen podziwu dla waszego dobrego zapału. Naród ukraiński, mimo ogromnej tragedii, którą obecnie przeżywa, nigdy nie stracił ducha i nie rozpaczał. Świat poznał naród odważny i silny, naród, który cierpi i modli się, który płacze i walczy, stawia opór i żywi nadzieję, lud szlachetny i cierpiący. Nieustannie jestem blisko was, sercem i modlitwą, z humanitarnym zatroskaniem; abyście odczuwali towarzyszenie wam; abyście nie przyzwyczaili się do wojny, abyście nie pozostali samotni dziś, a zwłaszcza jutro, kiedy może pojawić się pokusa zapomnienia o waszym cierpieniu.

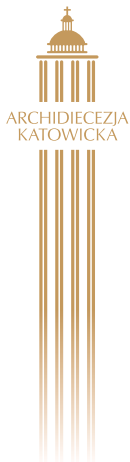
W tych miesiącach, w których surowy klimat sprawia, że to, co przeżywacie, staje się jeszcze bardziej tragiczne, chciałbym, aby czułość Kościoła, siła modlitwy i dobro, którego pragnie dla was tak wielu braci i sióstr, w różnych szerokościach geograficznych, stały się gestem czułości na waszych twarzach. Za kilka tygodni nadejdzie Boże Narodzenie, a ów zgrzyt cierpienia stanie się jeszcze bardziej przejmujący. Chciałbym jednak powrócić wraz z wami do Betlejem, do owej próby, z którą musiała zmierzyć się Święta Rodzina w tę noc, która wydawała się jedynie zimną i mroczną. Tymczasem pojawiło się w niej światło: nie [pochodzące - KAI] od ludzi, lecz od Boga. Nie z ziemi, lecz z Nieba.

Niech Jęgo i nasza Matka, Maryja, czuwa nad wami. Jej Niepokalanemu Sercu, w jedności z biskupami całego świata, poświęciłem Kościół i ludzkość, w szczególny sposób waszą Ojczyznę i Rosję. Do jej matczynego serca zanoszę wasze cierpienia i wasze łzy. Do niej, która, jak napisał wielki syn waszej ziemi „przyniosła Boga naszemu światu”, nie ustawajmy w kierowaniu próśb o wytęskniony dar pokoju, trwając w pewności, że „dla Boga nie ma nic niemożliwego” (Łk 1,37). Niech On spełni słuszne oczekiwania waszych serc, niech uleczy wasze rany i da wam Swe pocieszenie. Jestem z wami, modłę się za was i was proszę o modlitwę za mnie.

Niech Pan was błogosławi, a Maryja niech was strzeże.

FRANCISZEK

Rzym, u św. Jana na Lateranie, 24 listopada 2022 roku



ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

EPISKOPAT POLSKI

167

Komunikat
ws. medialnych ataków na św. Jana Pawła II

Drodzy Bracia i Siostry w Chrystusie,
 w ostatnim czasie w przestrzeni medialnej pojawiają się pytania o postawę św. Jana Pawła II wobec dramatu wykorzystywania seksualnego osób małoletnich przez niektórych duchownych, a także o sposób reagowania na tego rodzaju przestępstwa w czasie jego pontyfikatu. Coraz głośniej stawiana jest teza, że Ojciec Święty nie podchodził właściwie do tego rodzaju czynów, niewiele robił, aby ten problem rozwiązać, a nawet go ukrywał. Wydaje się, że panuje swego rodzaju moda na formułowanie tego rodzaju opinii. Tego typu oskarżenia wpisują się w próby podważenia autorytetu św. Jana Pawła II, a nawet zakwestionowania jego świętości, potwierdzonej w procesie beatyfikacyjnym i kanonizacyjnym. W konsekwencji stanowi to próbę zniszczenia dziedzictwa tego wyjątkowego pontyfikatu.

Medialny atak na św. Jana Pawła II znajduje swoją przyczynę m.in. w nastawieniu niektórych grup społecznych do jego nauczania, a zwłaszcza na temat wartości ludzkiego życia i jego ochrony od poczęcia do naturalnej śmierci, wartości małżeństwa i rodziny, moralności życia seksualnego, a także w głoszonej przez niego teologii ciała, co nie odpowiada współczesnym ideologiom, propagującym wykrzywioną wizję człowieka i hedonizm, relatywizm i nihilizm moralny.

Uczciwe szukanie prawdy i dawanie o niej świadectwa jest obowiązkiem każdego prawego sumienia. Dlatego też – dnia 14 listopada br. – na Jasnej Górze, zostało przygotowane Stanowisko Rady Stałej KEP, wobec działań Jana Pawła II odnoszących się do przestępstw seksualnych wobec małoletnich. Jest to szerokie opracowanie, które uwzględnia zarówno kontekst historyczny i ówczesny stan wiedzy, jak również uwarunkowania społeczne, kulturowe i prawne czasów, w których żył i pracował św. Jan Paweł II.

Zachęcam wiernych do lektury tego tekstu, a przez to do refleksji nad pontyfikatem i spuścizną dziejową Papieża Polaka, który jako pierwszy zwierzchnik Kościoła katolickiego, zgodnie z posiadaną wiedzą, podjął zdecydowaną walkę z przypadkami krzywdzenia małoletnich, a także wprowadził obowiązujące w całym Kościele normy rozliczania tego typu przestępstw.

Ze względu na objętość dokumentu, dostępny jest on na stronach internetowych episkopatu, poszczególnych diecezji, parafii oraz mediów katolickich w całym kraju.

Z pasterskim błogosławieństwem,

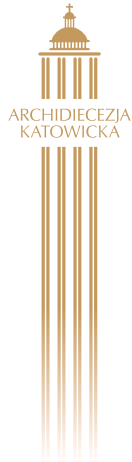
ABP STANISŁAW GADECKI

Metropolita Poznański, Przewodniczący KEP
 Jasna Góra, 14 listopada 2022 roku

168

Stanowisko
wobec działań Jana Pawła II
odnoszących się do przestępstw seksualnych
wobec małoletnich

W przestrzeni publicznej coraz częściej słyszymy pytania o postawę Jana Pawła II wobec dramatu wykorzystywania seksualnego osób małoletnich i bezbronnych przez duchownych, a także o sposób reagowania na tego rodzaju przestępstwa podczas jego pontyfikatu. Coraz głośniej stawiana jest teza, że Papież nie podchodził właściwie do tego rodzaju czynów i niewiele robił, aby ten problem rozwiązać, a nawet go ukrywał. Wydaje się, że panuje swego rodzaju moda na formułowanie tego typu opinii. Wpisuje się to w próby podważenia autorytetu Jana Pawła II, a nawet zakwestionowania jego świętości, potwierdzonej w procesie beatyfikacyjnym i kanonizacyjnym. W konsekwencji stanowi to usiłowanie pomniejszenia znaczenia tego wyjątkowego pontyfikatu dla Kościoła, świata, kultury i człowieka.



Medialny atak na św. Jana Pawła II i jego pontyfikat znajduje także swoją przyczynę w nastawieniu do jego nauczania, wyrażonego chociażby w takich encyklikach, jak *Redemptor hominis* czy *Veritatis splendor*, a także w głoszonej przez niego teologii ciała, co nie odpowiada współczesnym ideologiom propagującym hedonizm, relatywizm i nihilizm moralny.

W tej sytuacji uczciwe szukanie prawdy i dawanie jej świadectwa jest obowiązkiem każdego prawego sumienia. Spojrzenie na działania Jana Pawła II powinno uwzględniać kontekst historyczny i ówczesny stan wiedzy, a także uwarunkowania, w jakich on żył. Były one naznaczone przede wszystkim następstwami rewolucji kulturowej 1968 roku, odrzucającej obiektywne kryteria moralności i osobowej odpowiedzialności. Powszechnie głoszone, zwłaszcza w środowiskach uniwersyteckich Zachodu, że wszystko ma tę samą wartość i że, w konsekwencji, nie istnieje odtąd żadna różnica między dobrem i złem, prawdą i fałszem, pięknem i brzydotą. Obecnie pojawiają się nowe ideologie, które są spuścizną rewolucji 1968 roku. Podważają one chrześcijańską antropologię, której podstawową prawdą jest stworzenie człowieka przez Boga, jako kobietę i mężczyznę, na Jego obraz i podobieństwo. W sposób oczywisty walka z chrześcijańską wizją człowieka łączy się z próbami podważania wielkiego autorytetu, jakim na całym świecie cieszy się św. Jan Paweł II, który z ogromną mocą głosił tę wizję na wszystkich współczesnych mu areopagach.

Starając się zrozumieć podejście Jana Pawła II do problemu wykorzystywania seksualnego małoletnich, pragniemy pokazać konsekwentnie podejmowane przez niego działania.

Już w początkach pontyfikatu w wprowadzonym przez Jana Pawła II w 1983 roku nowym „Kodeksie Prawa Kanonicznego” jednoznacznie zobligowano przełożonych kościelnych do karania sprawiedliwą karą członków kleru, będących sprawcami wykorzystania seksualnego małoletnich, nie wyłączając wydalenia ich ze stanu duchownego.

W 1992 roku Jan Paweł II ogłosił „Katechizm Kościoła Katolickiego”, który w artykule 2389 stwierdza, że „nadużycia seksualne popełniane przez dorosłych na dzieciach lub młodzieży powierzonych ich opiece” są grzechem, będącym „jednocześnie gorszącym zamachem na integralność fizyczną i moralną młodych, którzy będą nosić jego piętno przez całe życie, oraz pogwałceniem odpowiedzialności wychowawczej”.

Prawdopodobnie pierwszy poważny sygnał o przestępstwach seksualnych popełnianych przez duchownych na szkodę osób małoletnich

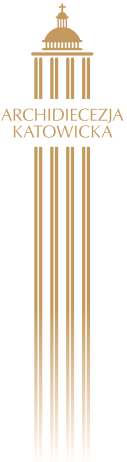
dotarł do Jana Pawła II z Kościoła w Stanach Zjednoczonych w 1985 roku za pośrednictwem nuncjusza apostolskiego w Waszyngtonie. Była to analiza dotycząca nieskuteczności dotychczasowych działań Kościoła w USA wobec sprawców wspomnianych przestępstw. O rzeczywistej skali tego zjawiska nie miano jednak wtedy pełnego wyobrażenia.

Podczas wizyty ad limina episkopatu USA w 1993 roku Jan Paweł II zauważył, że biskupi nie byli jednomyślni w stosowaniu prawa karnego w odniesieniu do przestępstw seksualnych popełnianych przez duchownych. Dominowała tendencja do minimalizowania znaczenia prawa karnego w życiu wspólnoty kościelnej, a istniejące narzędzia prawne często nie były stosowane. Nie uświadamiano sobie również tego, jak głębokie i szkodliwe dla psychiki ofiar mogą być skutki tych przestępstw. W tym samym bowiem czasie w skali światowej rosły w siłę ruchy domagające się legalizacji pedofilii.

Po tej wizycie w liście do biskupów amerykańskich Jan Paweł II napisał: „kanoniczne kary, które są przewidziane za niektóre przestępstwa i wyrażają społeczną dezaprobatę wobec zła, są w pełni uzasadnione. Pomagają one zachować wyraźne rozróżnienie między dobrem a złem, przyczyniają się do moralnego zachowania, a także tworzą właściwą świadomość wagi popełnionego zła”.

W drugiej części tego listu Jan Paweł II przestrzegał przed traktowaniem zła moralnego jako okazji do sensacji. „Zło rzeczywiście może być sensacyjne, ale sensacyjność wokół niego jest zawsze niebezpieczna dla moralności” – pisał. Możliwe, że ten sposób myślenia Papieża był pewną konsekwencją wynikającą z jego polskich bolesnych doświadczeń, gdy pod rządami komunistów mass media były niejako urzędowo wrogie wobec Kościoła i częstokroć pojawiające się w niej informacje były po prostu kłamstwami i oszczerstwami. Postawa nieufności i niedowierzania wobec pojawiających się zarzutów dotyczących duchownych była zatem w dużej mierze uzasadniona, tym bardziej że w systemie komunistycznym były one często sposobem dyskredytowania pozycji i działania Kościoła oraz okazją do werbowania współpracowników spośród duchowieństwa.

Wydaje się, że w okresie od połowy lat osiemdziesiątych do połowy lat dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku skandal wykorzystania seksualnego rysował się dla Jana Pawła II głównie jako problem Kościoła w Stanach Zjednoczonych i w krajach anglosaskich. Dlatego w 1994 roku



wydał on indult dla Kościoła w USA, którego celem było zapewnienie większej ochrony dzieci i młodzieży poprzez uzgodnienie przepisów kościelnych z prawem amerykańskim. Dokument ten podniósł wiek ochrony osób małoletnich z 16 do 18 lat i wydłużył okres przedawnienia przestępstw wykorzystania seksualnego małoletnich do 10 lat od ukończenia 18. roku życia przez osobę skrzywdzoną. Dwa lata później, w 1996 roku, Papież wydał podobny indult dla Kościoła w Irlandii, skąd również zaczęły napływać informacje o przestępstwach seksualnych popełnionych przez duchownych.

Świadomość Papieża dotycząca skali i skutków tych przestępstw wzrastała zatem wraz z upływem lat. Stawało się dla niego coraz bardziej jasne, że biskupi i wyżsi przełożeni zakonni nie podejmowali adekwatnych i przewidzianych prawem działań oraz że nie radzili sobie z ich stosowaniem.

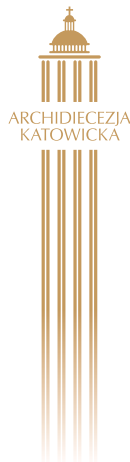
Dlatego, pomimo posoborowych tendencji decentralizacyjnych, w 2001 roku Jan Paweł II wydał dokument *Sacramentorum sanctitatis tutela* dla całego Kościoła. Dziecko zostało w nim ukazane jako jeden z największych skarbów, który za wszelką cenę należy chronić. Krzywda wyrządzona dziecku w sferze seksualnej została uznana za jedno z najcięższych przestępstw kościelnych i zrównana z profanacją Najświętszego Sakramentu czy złamaniem tajemnicy spowiedzi. Aby uniknąć bagatelizowania tych przestępstw w ramach Kościołów lokalnych, Papież na mocy tego dokumentu ustanowił jurysdykcję Stolicy Apostolskiej nad wszystkimi przypadkami wykorzystania seksualnego małoletnich od momentu uprawdopodobnienia się przestępstwa i nakazał jego zgłoszenie do Kongregacji Nauki Wiary. Odtąd postępowania karne prowadzone w tych sprawach zostały zarezerwowane Stolicy Apostolskiej i po dzień dzisiejszy pozostają pod jej ścisłą kontrolą. Decyzja ta pokazała, że Jan Paweł II zdał sobie sprawę ze skali i globalnego charakteru kryzysu spowodowanego wykorzystaniem seksualnym dzieci i młodzieży. Ta zmiana w stosowaniu i egzekwowaniu prawa była prawdziwie bezprecedensowa. Z perspektywy czasu widać, że okazała się ona punktem przełomowym w walce Kościoła z przestępstwami seksualnymi we własnych szeregach. W ślad za tymi decyzjami Jana Pawła II Stolica Apostolska zobowiązała wszystkie Episkopaty do wprowadzenia szczegółowych norm postępowania w takich przypadkach, przy równoczesnym respektowaniu prawa świeckiego.

Przejawem wzrastającej świadomości Papieża było jego przemówienie do kardynałów amerykańskich w kwietniu 2002 roku podczas spotkania, które było bezpośrednim następstwem fali ujawnień przestępstw wobec dzieci i małoletnich dokonanych przez osoby duchowne, sprowokowanej przez serię artykułów zamieszczonych w dzienniku „Boston Globe”. Dokonując diagnozy kryzysu, Jan Paweł II wskazał na ból osób zranionych przestępstwem. Ofiary nadużyć oraz ich rodziny zapewnił o „swojej głębokiej solidarności i trosce”. Zaznaczył przy tym, że zmierzenie się z tymi bolesnymi skutkami musi odmienić Kościół i uczynić go bardziej świętym. Podkreślił też, że kto krzywdzi młodych, jest tej świętości zaprzeczeniem i że „w kapłaństwie i życiu zakonnym nie ma miejsca dla tych, którzy krzywdziliby małoletnich”. Za istotną część problemu uznał też fakt, że „wielu czuje się zranionych sposobem podejścia hierarchów do tych przestępstw” oraz ich „decyzjami, które w skutkach okazały się błędne”. Podana przez Papieża diagnoza kryzysu jest zatem jasna, a kierunek działań, które mają uzdrowić sytuację – jednoznaczny.

Z przedstawionych działań Jana Pawła II wobec ujawniającego się coraz wyraźniej kryzysu wyłania się obraz Pasterza, który odważnie i zdecydowanie pragnął się z nim zmierzyć, będąc równocześnie świadomy, że kryzys ten może zagrozić zdolności Kościoła do właściwego pełnienia jego misji w świecie. Papież doszedł do wniosku, że tylko „Kościół, stawiający czoła problemowi wykorzystywania z jasnością i determinacją” może również pomóc społeczeństwu przeciwstawić się pladze przestępstw seksualnych wobec małoletnich i bezbronnych. Widząc, że wobec tego problemu punktowe odpowiedzi nie są wystarczającym rozwiązaniem, w 2001 roku Papież podjął decydujący krok i zmienił prawo, które stało się narzędziem dla całego Kościoła. Tą zmianą uruchomił proces oczyszczania Kościoła, kontynuowany przez jego następców: papieża Benedykta XVI i Franciszka.

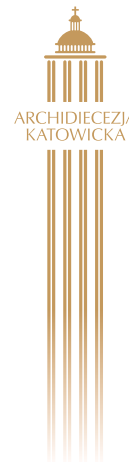
Usiłując dzisiaj zrozumieć ówczesną sytuację, trzeba też uwzględnić dominującą wtedy także w Kościele mentalność dyskrecji. Jeśli więc nawet podejmowano jakieś działania, to jednocześnie panował lęk i opór przed ich transparentnym komunikowaniem.

Ponadto lektura raportu Stolicy Apostolskiej dotyczącego byłego kard. Theodora McCarricka każe stawiać pytania o to, w jakim stopniu Jan Paweł II był rzetelnie informowany przez powołane do tego organy, a w jakim stopniu pewne decyzje były podejmowane bez jego wiedzy



ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

EPISKOPAT POLSKI



ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

EPISKOPAT POLSKI

na innych szczeblach władzy, zgodnie z kompetencjami. W każdym razie raport nt. McCarrica nie pokazuje jakiegokolwiek „tuszowania” czy „zamiatania pod dywan” przez Jana Pawła II przestępstw seksualnych, których dopuścili się duchowni.

Próba zrozumienia postawy i działań świętego Jana Pawła II może być dla nas szansą na uświadomienie sobie, że działanie Boże przechodzi przez zwykłe – uwarunkowane kontekstem dziejowym i osobistą historią – człowieczeństwo. Jest także dla nas drogą do głębszego zrozumienia świętości, która polega na heroicznym przeżywaniu wiary, nadziei i miłości. Papież wielką wrażliwością otaczał każdego człowieka, o czym świadczy jego życie i nauczanie. Ogłoszenie przez Kościół świętości człowieka nie jest stwierdzeniem jego bezgrzeszności, a tym bardziej bezbłędności, lecz uznaniem świadectwa jego więzi z Chrystusem, mimo i na przekór ludzkim ograniczeniom i uwarunkowaniom.

Bezspornym faktem jest, że Jan Paweł II był papieżem, który zgodnie z nabywaną wiedzą podjął zdecydowaną walkę z przypadkami wykorzystywania seksualnego dzieci i małoletnich przez niektórych duchownych oraz wprowadził obowiązujące w całym Kościele normy rozliczania tego typu przestępstw, podkreślając, że w „stanie kapłańskim i życiu zakonnym nie ma miejsca dla tych, którzy krzywdziliby młodych”. Rozpoczął jakże ważny i kontynuowany do dziś proces oczyszczenia Kościoła w tej sferze.

RADA STAŁA KEP

Jasna Góra, 14 listopada 2022 roku

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ABP WIKTOR SKWORC
METROPOLITA KATOWICKI

KOMUNIKATY

169

Komunikat przed Światowym Dniem Ubogich

*„Chrystus dla was stał się ubogim,
aby was ubóstwem swoim ubogacić” (por. 2 Kor 8,9)*

Światowy Dzień Ubogich, który przypada w przyszłą niedzielę 13-go listopada, obchodzony będzie w tym roku pod hasłem „Chrystus dla was stał się ubogim, aby was ubóstwem swoim ubogacić” (por. 2 Kor 8, 9).

Ojciec Święty Franciszek wskazuje w orędziu na ten dzień, że „bogactwem Jezusa jest Jego miłość, która nie zamyka się na nikogo i wszystkim wychodzi na spotkanie, szczególnie tym, którzy są usunięci na margines i pozbawieni tego, co konieczne”. Jesteśmy wezwani, aby naśladować ubóstwo Jezusa Chrystusa, dzieląc się tym, co mamy, zaczynając od najbardziej potrzebujących. W Światowy Dzień Ubogich chcemy otoczyć wszystkich ubogich troską i modlitwą. Niech ten dzień będzie okazją do zainteresowania się ubogimi w naszych parafiach i miejscowościach, do zorganizowania spotkań z nimi, udzielenia im pomocy duchowej i materialnej.

Chrześcijanie zawsze byli i są wrażliwi na potrzeby ubogich. Już w pierwszych wiekach z radością i poczuciem odpowiedzialności organizowano zbiórki, aby najbiedniejszym nie zabrakło tego, co konieczne do życia. Zbiórka w wymiarze rzeczowym będzie trwała od 7-20 listopada, zaś w wymiarze finansowym w Światowy Dzień Ubogich, czyli w przyszłą niedzielę.

W Światowy Dzień Ubogich chcemy okazać solidarność i przeciwdziałać wykluczeniu energetycznemu, przeprowadzając zbiórkę finanso-

wą przed naszymi kościołami. Po niedzielnych mszach św. 13-tego listopada członkowie parafialnych zespołów Caritas zbiorą ofiary na ubogich dotkniętych ubóstwem energetycznym, brakiem prądu czy ogrzewania. Zebrane środki, przekazane do naszej diecezjalnej Caritas, posłużą wsparciu osób i placówek najbardziej dotkniętych kryzysem energetycznym i ekonomicznym. Ofiary można składać również poprzez nasz portal zbiórkowy o nazwie „Dobrodaj” lub bezpośrednio, wpłacając je na konto katowickiej Caritas.

Wszystkich Diecezjan zawierzam Matce Sprawiedliwości i Miłości Społecznej, patronce naszej archidiecezji, prosząc, by pomagała nam w dążeniu do solidarności z ubogimi oraz wypraszała wolność od przywiązania do dóbr materialnych i otwartość serc na potrzeby bliźnich.

Wszystkim Darczyńcom składam szczerze podziękowanie i z serca błogosławie na czas, który przed nami, zwierając go Bożej Opatrzności przez ręce Maryi, Królowej Pokoju.

† WIKTOR SKWORC

Arcybiskup Metropolita Katowicki
Katowice, 3 listopada 2022 roku
VA I-72/22

Informacje szczegółowe dyrektora Caritas Archidiecezji Katowickiej

1. W dniach od 7 do 20 listopada przeprowadzamy w naszych parafiach zbiórkę rzeczową. Zebrane produkty posłużą do przygotowania paczek dla ubogich w Ukrainie, w naszych placówkach charytatywnych i parafiach. Prosimy o przynoszenie rzeczy, które znajdują się na specjalnie przygotowanej liście. Jest ona dostępna na stronie internetowej Caritas Archidiecezji Katowickiej: <https://katowice.caritas.pl/>.
2. Część produktów zebranych w ramach w tej zbiórki - w ilości wynikającej z rezeznania potrzeb miejscowych - pozostanie w parafiach, natomiast pozostałe dary prosimy przekazać do magazynów w naszych ośrodkach Caritas, których adresy i dane kontaktowe podamy w oddzielnym e-mailu. Rzeczy te zostaną przewiezione do magazynów w Katowicach i Rybniku, gdzie wolontariusze przygotowują paczki dla ubogich w archidiecezji i w Ukrainie.

3. Ofiary pieniężne można, jak podano w komunikacie, składać poprzez portal internetowy „Dobrodaj” - jego adres internetowy to www.dobrodaj.pl, a także poprzez bezpośrednią wpłatę na konto Caritas Archidiecezji Katowickiej w ING Bank Śląski S.A., ul. Sokolska 34, 40-086 Katowice, numer rachunku 96 1050 1214 1000 0090 3169 8062, podając jako tytuł wpłaty: „przeciwdziałanie ubóstwu energetycznemu”.

170

Komunikat o pierwszej rocznicy beatyfikacji ks. Jana Machy

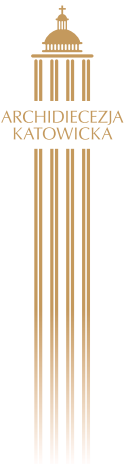
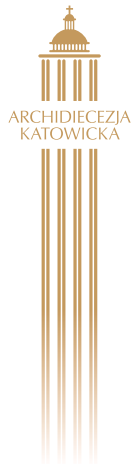
Drodzy Diecezjanie!

Już za tydzień, w niedzielę 20 listopada, w uroczystość Jezusa Chrystusa, Króla Wszechświata, będziemy wspominali pierwszą rocznicę beatyfikacji ks. Jana Machy. Bożej Opatrzności wyrazimy wspólnie wdzięczność za dar tego niezwykłego śląskiego kapłana, związanego przed wybuchem II wojny światowej z harcerstwem i klubami sportowymi, a w czasie okupacji bez reszty oddanego pomocy biednym i potrzebującym.

Drugim motywem naszej wdzięczności jest setna rocznica ustanowienia na Górnym Śląsku administratury apostołskiej (7 listopada 1922 r.), która dała początek utworzonej w 1925 roku diecezji katowickiej, a w 1992 roku archidiecezji i metropolii górnośląskiej.

W związku z tym rocznicami serdecznie zapraszam wszystkich diecezjan, a szczególnie przedstawicieli nowo wybranych rad duszpasterskich z każdej parafii, do udziału w uroczystej Mszy św., którą w najbliższą niedzielę odprawię o godz. 12.00 w katowickiej katedrze. Zaproszenie to kieruję też do osób należących do Akcji Katolickiej i parafialnych zespołów charytatywnych, a także do pracowników Caritas Archidiecezji Katowickiej i wszystkich pomagających naszym siostronom i braciom z Ukrainy. Zapraszam też młodych z Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży.

Niech w uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata we wszystkich kościołach naszej archidiecezji wybrzmi dziękczynne Te Deum za nasz lokalny Kościół i za owoce świętości, której imponującym przykładem jest bł. Jan Franciszek Macha.



Powierając nas samych i rodzinę Kościoła naszej archidiecezji i metropolii wstawiennictwu błogosławionego ks. Jana, człowieka odważnego i niezłomnego, męczennika miłości miłosiernej, z serca Wam błogosławię: W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

† WIKTOR SKWORC

Arcybiskup Metropolita Katowicki
Katowice, 10 listopada 2022 roku
VA I-73/22

HOMILIE METROPOLITY

171

Dokonałiście właściwego wyboru: chcecie służyć Bogu!

Homilia Arcybiskupa Katowickiego;
Inwestytura Rycerstwa św. Sebastiana;
Pszczyna, 5 listopada 2022 roku

W kościele pw. Wszystkich Świętych w Pszczynie w tajemnicę dziejszej Eucharystii, wpisane jest ślubowanie tych, którzy zostali nominowani do wspólnoty Rycerstwa Świętego Sebastiana. Za chwilę, więc wybrzmi tu ich ślubowanie, uznanie wobec Boga za własne wyzwania i zadań płynących ze słów: „Pro Deo, pro Europae Christiane Unitate, pro vita”. Modlimy się, aby te słowa stały się myślą przewodnią ich życia, aby kształtowały rycerskie cnoty i postępowanie.

Zatrzymajmy się na krótko przy trzech punktach przysięgi:

1. Pro Deo! Być pro Deo, oznacza przyjęcie prymatu Boga; danie Mu pierwszeństwa we wszystkim, spełnienie wymagań, które dają pierwsze trzy przykazania Dekalogu; Nie będziesz miał bogów cudzych przede Mną; Nie będziesz brał imienia Pana Boga swego nadaremno; Pamiętaj, abyś dzień święty święcił.

Tyle Stary Testament a Nowy? Nasz Mistrz i Nauczyciel, Jezus Chrystus, objawiający Boga Ojca uczy niezmiennej prawdy Ewangelii i wskazuje na pierwsze i najważniejsze przykazanie, z którego ostatecz-

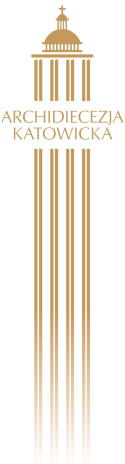
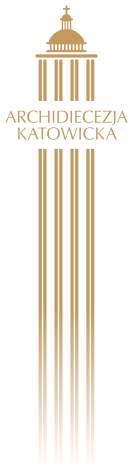
nie będziemy sądzeni. „Będziesz miłował Pana Boga swego całym swoim sercem, całą swoją duszą i całym swoim umysłem.... Będziesz miłował swego bliźniego jak siebie samego”. (Mt 22,35-40).

2. Pro Europae Christiane Unitate. O chrześcijańskiej i zjednoczonej Europie mówił nam wiele Jan Paweł II. Mówił i pisał o roli Kościoła w Europie, to znaczy o roli wierzących, do który wszyscy przynależymy. W adhortacji *Ecclesia in Europa*, powołując się Janową wizję nieba nowego i ziemi nowej, Nowego Jeruzalem (Ap 21,1) i Słowo Boga Oto czynią wszystko nowe (Ap 21,6 por. EE 106) pisał. Ta nowość dzięki dziełu zbawczemu Chrystusa, dokonuje się przede wszystkim we wspólnocie chrześcijańskiej, ale także w każdej społeczności ożywianej Ewangelią (EE 107). Aby nadać tę nowość własnej historii Europa musi odnaleźć swą własną tożsamość i uznać, że wiara chrześcijańska należy w sposób radykalny i decydujący do fundamentów kultury europejskiej (EE 108) oraz uznać i odzyskać z twórczą wiernością te podstawowe wartości, w których zdobycie chrześcijaństwo wniosło decydujący wkład, a które można streścić, jako głoszenie transcendentnej godności osoby ludzkiej, wartości rozumu, wolności, demokracji, państwa prawa i rozdziału między polityką a religią (EE 109).

Integracja kontynentu nie będzie trwała, jeśli nie będzie ona polegała na harmonii wartości, które winny się wyrażać w prawie i w życiu (EE 110). Jedność, ku której zmierza Europa, powinna być jednością w różnorodności. Słowo Europa winno oznaczać «otwartość». Takim kontynentem Europa była w przeszłości i takim też powinna pozostać: kontynentem otwartym i gościnnym (EE 111).

Bracia i Siostry! Kościół ma obowiązek wspierać wszystkich mających prawo mieć prawa, ma obowiązek wspierać ewangeliczny system wartości, ma obowiązek wspierać to, co odpowiada moralnie jego wymogom, ale jeśli „za każdym razem nie kładzie nacisku na nie-absolutny charakter wartości doczesnych, działa samobójczo i traci znaczenie, bo jego obecność w świecie jest ważna o tyle, o ile jest obecnością Jezusa Chrystusa, to znaczy trwaniem ponadczasowym w czasowym” (por. L. Kołakowski, *Jezus ośmieszony*, s. 35).

Bracia Siostry! Ta słuszna uwaga filozofa pozwala stwierdzić, że „ponadczasowym w czasowym” jest Ewangelia i Eucharystia, wielka tajemnica obecności Tego, który zapewnia: „jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28,20).



Też jest z nami, kiedy odkrywamy Europę, jako chrześcijańskich wspólnotę wartości i budujemy ją taką jak tego chcieli założyciele Wspólnoty Węgla i Stali, która przekształciła się w Unie Europejską.

I kiedy dziś natarczywym staje się pytanie *quo vadis Europae*; wy rycerze św. Sebastiana możecie dać tylko jedną odpowiedź: *ad fontes*; do źródeł.

3. Pro Vita. Bóg jest z nami, kiedy stajemy w obronie daru Boga, jakim jest ludzkie życie. Jako chrześcijanie chronimy je i bronimy od Poczęcia do naturalnej śmierci? Dlatego trzeba podnosić – prywatnie i publicznie głos w obronie życia jak to zrobiło np. Katolickie Stowarzyszenie Lekarzy Polskich. 7 lipca br. Parlament Europejski przyjął rezolucję, która uznaje, że „bezpieczna i legalna aborcja jest podstawowym prawem i jako taka powinna być zawarta w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej, która ma taką samą wartość jak traktaty UE”. Katolickie Stowarzyszenie Lekarzy Polskich wydało oświadczenie, w którym nie zgadza się z 324 europosłami Parlamentu Europejskiego, protestuje wobec pomysłu wprowadzenia zmiany w art. 7 Karty Praw Podstawowych i oświadcza, taka rezolucja nie jest prawem. Używając języka św. Jana Pawła II jest krokiem ku cywilizacji śmierci, a nie życia. Bo każdy poczęty człowiek ma prawo do życia a nie do aborcji.

Dlatego, za a każdy gest obrony życia, chociażby przez duchową adopcję; za wspieranie i życzliwe towarzyszenie kobietom w stanie błogostawionym i za udzielanie pomocy uchodźcom składam szczerze Bóg zapłać.

Dziś w Ewangelii Jezus Chrystus poucza nas: „Nie możecie służyć Bogu i Mamonie”. Jest to zarazem wezwanie do opowiedzenia się za Bogiem. Wy – wstępujący i już należący – do Rycerstwa św. Sebastiana dokonaliście właściwego wyboru: chcecie służyć Bogu! Niech się tak stanie. Amen.

(Kurzfassung in Deutsch)

Meine Lieben! Heute im Evangelium warnt uns Jesus mit deutlichen Worten. Er sagt, dass man nicht zwei Herren dienen kann, und – Achtung – er sagt nicht Gott und dem Teufel, nein, auch nicht dem Guten und dem Bösen, sondern Gott und dem Reichtum Man würde erwarten, dass es heißt: man kann nicht zwei Herren dienen, Gott und dem

Teufel. Stattdessen sagt er: Gott und dem Reichtum. Sich des Reichtums bedienen ja, dem Reichtum dienen nein: das ist Götzendienst, das ist Beleidigung Gottes.

Liebe Mitbruder von der Ritterschaft vom Hl. Sebastian in Europa, sie haben schon gewählt und richtig gewählt: Sie wollen Gott dienen. Wir beten gemeinsam, dass in eurem Leben so bleibt heute bis zur in Ewigkeit. Amen.

172

Prorocy nadziei!

Homilia Arcybiskupa Katowickiego

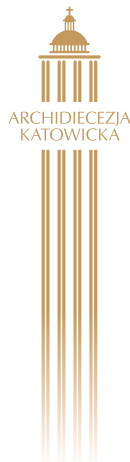
Msza za Ojczyznę; Katedra, 11 listopada 2022 roku

Kiedy dzisiaj, 11 listopada Roku Pańskiego 2022, gromadzimy się przed obliczem Chrystusa Króla, aby modlić się za Ojczyznę, nie możemy nie zauważać trudnych kontekstów zewnętrznych i wewnętrznych, w których przyszło nam funkcjonować jako osobom, rodzinom, jako społeczeństwu, wspólnocie narodowej i państwowej.

W ostatnich latach ludzkość nawiedzają – jak biblijne plagi egipskie – coraz to nowe katastrofy. Od pandemii poczynając, poprzez konflikty zbrojne i ruchy migracyjne, a na kryzysach gospodarczych i energetycznym kończąc. A na horyzoncie świata majaczy już widmo głodu i społecznego chaosu. Jesteśmy poruszeni gwałtownością i złożonością tych wyzwań, a rządzenie coraz bardziej przypomina interwencyjne działania straży pożarnej.

Wśród tak wielu punktów zapalnych, jednym z najbardziej niebezpiecznych jest tocząca się wojna. Wojna jest zawsze klęską ludzkości. Jest klęską każdego i wszystkich. Mogą się nią podzielić: organizacje międzynarodowe od ONZ-tu poczynając; dyplomacja oraz Kościoły i Cerkwie nie potrafiące zgodnie głosić ewangelicznego przesłania pojednania, przebaczenia i pokoju; a nade wszystko wspólnie działać na rzecz zachowania Bożego przykazania: nie zabijaj!

Zresztą, jak pisał św. Paweł Apostoł, „nie potrzeba wam, bracia, mówić o czasach i chwilach” (1 Tes 5,1).



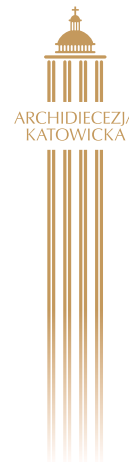
ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

Niemal dokładnie 60 lat temu, 11 października 1962 roku, otwierając obrady Drugiego Soboru Watykańskiego, papież Jan XXIII powiedział: „W codziennym sprawowaniu Naszego urzędu duszpasterskiego niekiedy ranią Nasze uszy insynuacje dusz, gorliwych nawet, ale pozbawionych rozeznania i umiaru. W czasach współczesnych widzą one tylko odstępstwo i upadek; twierdzą, że nasz wiek stał się gorszy niż wieki dawniejsze; i postępują tak, jak gdyby niczego się nie nauczyli od historii, która przecież jest nauczycielką życia, i jak gdyby [w przeszłości] wszystko dokonywało się wśród triumfu idei chrześcijańskiego życia i słusznej wolności religijnej. Nam zaś wydaje się, że nie należy zgadzać się z tymi prorokami niedoli, którzy występują jako zwiastuny wydarzeń zawsze nieszczęśliwych i jakby zapowiadających koniec świata”(Jan XXIII, Przemówienie na otwarciu II Powszechnego Soboru Watykańskiego: (fragmenty), „Chrześcijaństwo-Świat-Polityka” 2012 nr 2(14), s. 5-10).

Ten głos świętego papieża, dobiegający do nas mimo upływu czasu, zdaje się dodawać nam otuchy. Nie trzeba widzieć wszystkiego w czarnych barwach, narzekać na zły świat, uciekać przed nim czy dążyć do jego potępienia. Temu światu, albo lepiej to ujmując, ludziom, którzy są w tym świecie, bardziej od „proroków niedoli” potrzebni są prorocy nadziei. I nie chodzi tu o głoszenie naiwnego huraoptymizmu, lecz o nadzieję chrześcijańską: głęboką i pewną, ponieważ zakotwiczona jest w Chrystusie. „W obecnym porządku rzeczy – mówił dalej Jan XXIII - dobra Opatrzność prowadzi nas do nowego układu stosunków między ludźmi, które za sprawą ludzi i ponad ich oczekiwania zmierzają do realizacji opatrznosciowych planów wyższych i nieprzewidzianych; planów tej Opatrzności, która wszystko, nawet ludzkie różnice wpręga w większe dobro Kościoła” (Tamże).

Niemal dokładnie 60 lat temu, 8 grudnia 1962 roku, w cieniu kryzysu kubańskiego naznaczonego groźbą użycia broni nuklearnej, amerykański pisarz John Steinbeck (1902-1968) odbierając w Sztokholmie Nagrodę Nobla z literatury powiedział, że nie zmieniła się „odwieczna misja” pisarza w społeczeństwie. „Cięży [na pisarzu] obowiązek demaskowania naszych licznych wad i przywar, [...] wyciąganie na światło naszych mrocznych i niebezpiecznych marzeń, żeby dało się coś poprawić”. Steinbeck sprecyzował, co ma na myśli mówiąc o „mrocznych i niebezpiecznych marzeniach”, bez używania terminu „zagłada nuklearna”, chociaż to ją miał na myśli: „pełni obaw i nieprzygotowani objeśliśmy



ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

panowanie nad życiem i śmiercią całego świata, wszystkiego, co żyje. Zagrożenie, chwała i wybór należą ostatecznie do człowieka. Ludzkość stała się największym zagrożeniem dla samej siebie, lecz także jest naszą jedyną nadzieją” („He [writer] is charged with exposing our many grievous faults and failures, with dredging up to the light our dark and dangerous dreams for the purpose of improvement. Furthermore, the writer is delegated to declare and to celebrate man's proven capacity for greatness of heart and spirit – for gallantry in defeat – for courage, compassion and love. [...] Less than fifty years after his death, the door of nature was unlocked and we were offered the dreadful burden of choice. We have usurped many of the powers we once ascribed to God. Fearful and unprepared, we have assumed lordship over the life or death of the whole world – of all living things. The danger and the glory and the choice rest finally in man. The test of his perfectibility is at hand. Having taken Godlike power, we must seek in ourselves for the responsibility and the wisdom we once prayed some deity might have. Man himself has become our greatest hazard and our only hope. So that today, St. John the apostle may well be paraphrased ... In the end is the Word, and the Word is Man – and the Word is with Men”. John Steinbeck's speech at the Nobel Banquet at the City Hall in Stockholm, December 10, 1962, [w:] <https://www.nobelprize.org/prizes/literature/1962/steinbeck/25229-john-steinbeck-banquet-speech-1962/>).

Ta ludzka nadzieja, a dokładniej „radość i nadzieja, smutek i lęk ludzi w naszych czasach, szczególnie ubogich i wszelkich uciśnionych, są również radością i nadzieją, smutkiem i lękiem uczniów Chrystusa i nie można znaleźć nic prawdziwie ludzkiego, co nie odbijałoby się w ich sercach” (KDK 1). Tymi słowami Sobór Watykański II rozpoczął przesłanie do ludzkości zawarte w konstytucji duszpasterskiej o Kościele w świecie współczesnym. Wbrew ówczesnym i dzisiejszym prorokom niedoli, ojcowie soborowi wierzyli w Boga, a nie w postęp. Zdawali sobie sprawę z niebezpieczeństw i trudności, jakie stają przed głosicielami przesłania Ewangelii we współczesnym świecie, ale postanowili je traktować jako wyzwania, z którymi trzeba się zmierzyć. Nie ograniczali się do wołania: „jesteście grzesznikami”, lecz – odczytując zamiar Ducha Świętego - wybrali wołanie: „jesteśmy grzesznikami, ale nasze grzechy zostały odkupione. Jesteśmy zbawieni przez Jezusa Chrystusa. Pójdźmy za Nim!”. Nie chodzi o to, że przedkładali optymizm ponad pesymizm. Nadzieja to nie to samo, co optymizm. Nadzieja to religijnie uzasadnione przekonanie,

że „w końcu wszystko będzie dobrze”. A jeśli nie jest dobrze, to znaczy, że to jeszcze nie jest koniec. Oni przedkładali tę nadzieję złożoną w Chrystusie ponad ludzką rozpacz. Chcieli głosić Dobrą, a nie złą Nowinę.

W głębi tego przesłania tkwi przekonanie, że to nie tyle człowiek poszukuje Boga, lecz to Bóg nieustannie poszukuje ludzi, dzieląc się z nimi – za pośrednictwem proroków – nie tylko gniewem, ale też i swoim smutkiem spowodowanym zatwardziałością człowieczego serca. Tak odczytując swoje posłannictwo ojcowie soboru napominali: „Niechże wiedzą współcześni, że będą musieli zdać ciężki rachunek za swoje wojenne przedsięwzięcia. Albowiem od dzisiejszych ich zamierzeń w wysokim stopniu zależeć będzie bieg przyszłych czasów. Mając to na uwadze, obecny Sobór święty [...] oświadcza: wszelkie działania wojenne, zmierzające bez żadnej różnicy do zniszczenia całych miast lub też większych połaci kraju z ich mieszkańcami, są zbrodnią przeciw Bogu i samemu człowiekowi, zasługującą na stanowcze i natychmiastowe potępienie” (KDK 80).

„Szczególniejsze niebezpieczeństwo współczesnej wojny polega na tym, że posiadającym nowoczesne naukowe rodzaje broni stwarza ona niejako okazję do dokonywania tych zbrodni, a ludzką wolę z jakąś nieubłaganą konsekwencją może pobudzać do bardzo okrutnych zamysłów. Wobec tego [...] biskupi całego świata razem zebrani zaklinają wszystkich, zwłaszcza rządców narodów oraz naczelnych dowódców wojskowych, by nieustannie mieli przed oczyma ogrom swej odpowiedzialności przed Bogiem oraz przed całą ludzkością” (KDK 80). I my to dzisiaj czynimy.

Poprzez dramat wojny doceniamy błogosławieństwo pokoju, który – jeśli ma być trwały – musi być owocem sprawiedliwości społecznej i wolności narodów zbudowanych na fundamencie porządku moralnego. Kościół uczy, że istotne bitwy toczą i rozgrywają się również w sumieniach ludzi, a także o ich sumienia. Zanim zostają zniszczone granice państw, wcześniej niszczy się granice moralne. Trudno powiedzieć, jaka będzie moralność w przyszłości, ale trzeba się zastanowić, czy możliwa jest przyszłość ludzkości bez moralności?

Wojny mające miejsce w zglobalizowanym świecie, który łączy ludzi i państwa na tyle sposobów, wskazują jednak na istnienie w nim głębokich podziałów. Rozwojowi świata, czy to gospodarczemu, czy politycznemu, powinien towarzyszyć rozwój moralny człowieka, społeczności i relacji międzynarodowych. Pokój to nie tylko czas między wojnami, ale owoc braterstwa, autentycznego humanizmu i Bożego błogosławieństwa.

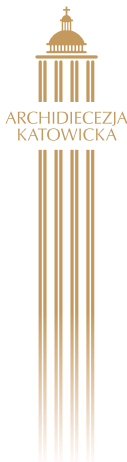
Bracia i Siostry! Patriotyzm dziś – Anno Domini 2022 – to przede wszystkim wprowadzanie pokoju, nawet z uwzględnieniem zasady: *si vis pacem para bellum*. „Jeśli chcesz pokoju, przygotuj się do wojny”, bo zadaniem państwa jest obrona obywateli i niesienie im pomocy w sytuacji nieprzewidzianych zagrożeń. Niech nie zabraknie tu roztropności, tej „woźnicy cnót” (*auriga virtutum*) i kardynalnej cnoty osobistej i społecznej. To roztropność pozwala trafnie rozpoznać prawdziwe dobro i powinność moralną, co należy czynić w konkretnej sytuacji oraz jak wybrać najodpowiedniejsze środki do realizacji tego działania. Roztropność, która przeciwstawia się szaleństwu oraz pokusom i porywom ludzkiej pychy jest bowiem fundamentalną cnotą polityczną. I o nią dzisiaj Boga prosimy.

Niech aktualne kryzysy mobilizują wszystkich do działania na rzecz pokoju. Jedną z form takiego działania wskazuje nam patron dnia dzisiejszego. W 11 dzień listopada w kalendarzu liturgicznym wspominamy św. Marcina. Przekaz o nim głosi, iż z biedakiem podzielił się swoim płaszczem, przecinając go na dwie połowy. Z tego gestu płynie jedno ważne przesłanie: potrzebna jest umiejętność dzielenia się, a ta z kolei zależy od tego, jak poważnie my, ludzie wiary, przyjmujemy słowa Jezusa Chrystusa z opisu sądu ostatecznego: „Bo byłem głodny, a daliście Mi jeść; byłem spragniony, a daliście Mi pić; byłem przybyszem, a przyjęliście Mnie (Mt 24,35). „Zaprawdę, powiadam wam: Wszystko, co czyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili” (Mt 25,40).

Bracia i Siostry! Tak wiele uczyniliście naszym siostrą i braciom, najmniejszym, ofiarom wojny na Ukrainie. Tak wiele uczyniliśmy jako państwo, społeczeństwo, Kościoły i organizacje, a przede wszystkim rodziny otwierające dla przybyszów mieszkania i domy. Czy nasza wspólnotowa i w zasadzie jednomyślna odpowiedź nie wskazuje na to, iż mimo wszelkich trudności jakie przeżywa Kościół, ewangeliczny zaczn jest obecny w naszym społeczeństwie, a zasiew Bożego słowa przynosi owoc obfity.

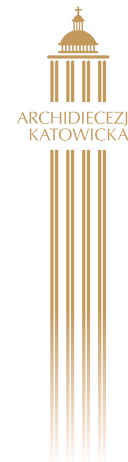
Niech więc w sytuacji wojny i niepokoju, który dociera do nas „z importu”, a także tego „wewnątrz krajowego”, przemieniają nas inne ewangeliczne słowa Zbawiciela: „Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój, albowiem oni będą nazwani synami Bożymi (Mt 5,9).

Naszą „jedyną nadzieją” nie jest człowiek. Jest nią Bóg. Dlatego trwamy w modlitwie o pokój, by nigdy nie powtórzyły się dni Noego, kiedy przyszedł potop (zob. Rdz 6-8) i wygubił wszystkich, ani dni Lota, kiedy po jego wyjściu z Sodomy, spadł na to miasto i jego mieszkańców



ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA



ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

„deszcz ognia i siarki” (zob. Rdz 19, 1-29). Jako ludzie wiary odrzucamy katastroficzne wizje, obecne nieraz w prywatnych objawieniach i wizjach futurologów.

Pragniemy być prorokami nadziei. Jako ludzie wiary z nadzieją oczekujemy Dnia Pańskiego, przyjścia Jezusa Chrystusa w chwale. Oczekujemy wysłuchania naszej modlitwy o nadejście Królestwa Bożego, a będzie to Królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski, królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju (por. prefacja o Jezusie Chrystusie Królu Wszechświata). Więc wołamy z wiarą w ojczyznę wieczną: Przyjdź Królestwo Twoje! Amen.

173

Przyjdź Królestwo Twoje!

Homilia Arcybiskupa Katowickiego

Uroczystość Chrystusa Króla; Katedra, 20 listopada 2022 roku

1. W czasie kiedy pielgrzymujemy w kierunku jubileuszu 100-lecia naszego lokalnego Kościoła z wdzięcznością wspominamy decyzję Stolicy Apostolskiej z 7 listopada 1922, powołującą do istnienia administraturę apostolską, która trzy lata później została podniesiona do rangi diecezji. Dziękujemy za jej pierwszego administratora w osobie ks. Augusta Hlonda, który właśnie we wspomnianym dniu z rąk papieża Piusa XI przyjął dekret „Sanctissimus Dominus noster”, mianujący go administratorem apostolskim. Poczta Polska upamiętniła to historyczne wydarzenie wydaniem okolicznościowego znaczka, za co dziękujemy.

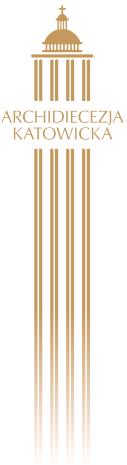
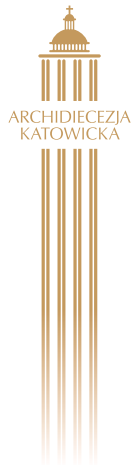
To Administrator wraz ze współpracownikami podejmował strategiczne decyzje dotyczące zarówno duszpasterstwa jak i administracji. I chociaż nie było mu dane z uwagi na przeniesienie go w czerwcu 1926 r. już jako biskupa katowickiego na stolice biskupie: Poznań i Gniezno i ustanowienie go prymasem Polski, realizować zamierzonych planów, to były one podejmowane przez następców, bo w Kościele rządzi prawo następstwa i kontynuacji. Prawo siania, podlewania i wzrostu, który daje Bóg (por. 1 Kor, 3, 1-9). Dlatego dziś w duchu wdzięczności wyśpiewamy Te Deum laudamus, dziękując za wzrost i rozwój naszego lokalnego Kościoła, który dał Bóg.

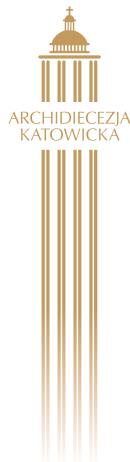
Działając w duchu znajomości praw wzrostu Kościoła, dnia 5 czerwca 1927 r. ówczesny biskup śląski Arkadiusz Lisiecki symbolicznym wykopaniem pierwszej łopaty ziemi pod fundamenty, rozpoczął uroczyste budowę katowickiej katedry. Kamień węgielny położył w dniu 4 września 1932 r. trzeci już biskup śląskiego Kościoła: Stanisław Adamski. Ten dobrze zachowany kamień można zobaczyć w Panteonie, który znajduje się pod nami, gdzie został wyeksponowany na ścieżce zwiedzania razem z kielichem, który ks. Emil Szramek, jako przewodniczący Komitetu Budowy Katedry w tym dniu jej podarował.

Katedry mają swoją historię i często dzielą losy mieszkańców danego terytorium. Nie inaczej było w przypadku naszej katedry, której budowę wstrzymali Niemcy w czasie okupacji a władze komunistyczne swoimi decyzjami uniemożliwiły jej wybudowanie wg pierwotnych planów przez co została pozbawiona zamierzonej przez architektów harmonii. I choć została poświęcona w 1955, to jej budowanie ciągle trwa.

W latach prowadzących do jubileuszu 100-lecia odnowiliśmy zewnętrznie nasz katedralny kościół a nad wejściem do niego został umieszczony tympanon, zwieńczenie, przedstawiające hołd ludu śląskiego dla Chrystusa Króla. W projekcie sprzed 100 laty miał być wykuty w kamieniu programem wzywającym do oddawania czci Jezusowi Chrystusowi. Dziś niesie to samo przesłanie z tym jednak, że stał się już pomnikiem wierności Chrystusowi Królowi wielu pokoleń żyjących na Górnym Śląsku, któremu patronują św. Jadwiga i św. Jacek, też umieszczeni nad wejściem do katedry. Swoimi szeroko otwartymi ramionami Jezus Chrystus mówi mieszkańcom Katowic, całej archidiecezji i metropolii: „Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię” (Mt 11, 28), A umieszczony poniżej napis nakazuje: Soli Deo honor et gloria! Historia i teraźniejszość naszej katedry zostały opisane i udokumentowane w ostatnio wydanym albumie. Serdecznie dziękuję Muzeum Miast Katowice, które pomogło archidiecezji w przygotowaniu tego rocznicowego wydawnictwa.

2. Soli Deo honor et gloria. Te słowa docierały też z pewnością w okresie międzywojennym do tych, którzy postanowili iść za Chrystusem i głosić Jego ewangelię. Należał do nich bł. ks. Jan Franciszek Macha, wyświęcony na prezbitera w przeddzień wojny, rozpętanej przez Niemcy 1 września 1939. Dokładnie przed rokiem został w tej katedrze włączony do grona błogosławionych Kościoła. Święty – z okresu II wojny





ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

światowej – dany nam na czas wojny, która toczy się za naszymi wschodnimi drzwiami a swoimi skutkami dotyka nas wszystkich. A my jak nasz Błogosławiony, męczennik miłości miłosiernej, pomagamy jak On, na miarę możliwości ofiarom wojny. I dziękujemy Mu za to, że inspiruje młodzież i sportowców; patronuje seminarium duchownemu i Caritas. Przed beatyfikacyjnym obrazem – tam w kaplicy NS - urządzono miejsce modlitwy i składania prośb o Jego wstawiennictwo! Bł. Janie Franciszku wspieraj nas w każdy czas!

W jednym z kazań mówił: „Prawy chrześcijanin wie, że Opatrzność Boża dopuszczająca na nas różne przykrości i dolegliwości, nie na to je dopuszcza, by nas dręczyć, lecz aby nas wypróbować, uświęcić i zbawić”. I dodawał „Wprawdzie zamiary Boże są dla nas często niezrozumiałe, lecz pochodzi to stąd, że my patrzymy tylko na chwilę obecną i chcemy by ona była dla nas korzystną. Bóg zaś obejmuje swoją opatrznością całe nasze życie i wieczność naszą, by nam ułatwić osiągnięcie ostatecznego celu”.

3. O celu ostatecznym mówi nam dzisiejsza uroczystość zamykająca rok liturgiczny, uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata. W II-im czytaniu św. Paweł wyśpiewał hymn uwielbienia na cześć Chrystusa Króla. Jest obrazem Boga niewidzialnego. W Nim zostało wszystko stworzone: i to, co w niebiosach, i to, co na ziemi. Wszystko przez Niego i dla Niego zostało stworzone. On jest Głową Ciała, Kościoła.

W dzisiejszej Ewangelii słyszeliśmy relację o ostatnich chwilach Ukrzyżowanego. A świadkowie tego wydarzenia: „lud stał i patrzył”; przyjął postawę dystansu i bierności, jak wielu dziś. Inni świadkowie egzekucji zachowywali się jeszcze gorzej: szydzili: członkowie Sanhedrynu i żołnierze. Nie wierzyli a tę niewiarę wypowiedział pierwszy z łotrów: „Czyż ty nie jesteś Mesjaszem? Wybaw więc samego siebie i nas”. Drugi wykorzystał ostatnią szansę i wypowiedział prośbę: „Jezu, wspomnij na mnie, gdy przyjdiesz do swego Królestwa”. W odpowiedzi usłyszał: „Dzisiaj będziesz ze Mną w raju”. Tak ewangelista Łukasz, zwany ewangelistą Bożego miłosierdzia, kończy swoją wersję Dobrej Nowiny o pierwszym zbawionym. To przestępca, łotr, który rozpoznał w skazanym Jezusie swego Zbawiciela.

Bracia i Siostry! Zapamiętajmy sobie na całe życie słowa Dobrego Łotra; to westchnienie ostatniej szansy a jego powtórzenie nie przyniesie nam ujmę: Jezu, wspomnij na mnie..

4. Bracia i Siostry! Kiedy celebруем Mszę św. to przeżywamy wielką tajemnicę naszej wiary. Najgłębiej jak można wchodzimy w tajemnicę

cę ukrzyżowanej Miłości; głosimy śmierć Jego, wyznajemy Jego zmartwychwstanie i oczekujemy Jego przyjścia w chwale.

W czasie Mszy św. wołamy też słowami Zbawiciela, wołamy razem ze Zbawicielem: Ojciec nasz.. niech przyjdzie Twoje Królestwo!

W świecie, w którym jedno jest pewne, że nic nie jest pewne, opieramy się na pewności wiary i wypowiadamy naszą najgłębszą nadzieję i ufność, że do Boga należy ostatnie słowo na ziemi i kiedyś nastanie Jego Królestwo. Dlatego z wiarą wołamy: Boże niech przyjdzie Twoje Królestwo; wołamy Marana tha – przyjdź Panie Jezu!

Bracia i Siostry! Już przychodzi, kiedy Chrystus Król swoją obecnością i prawem, prawem miłości działa na terytorium naszego ducha, serca i umysłu. Niech działa w nas i przez nas; niech nas mocą eucharystycznego Chleba przemienia w obywateli swego Królestwa. Amen.

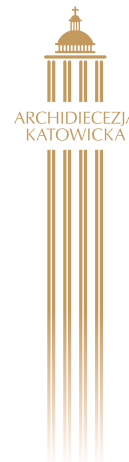
174

Słowo Arcybiskupa Katowickiego

Adwentowy Dzień Skupienia Kapłanów
26 listopada 2022 roku

1. Przygotowałem te słowa – na początek adwentowego dnia skupienia roku 2022 duchowieństwa naszej archidiecezji bezpośrednio po zakończonych rekolekcjach episkopatu Polski na Jasnej Górze, prowadzonych metoda *lectio divina* przez ks. Waldemara Turka, który przewodniczył Sekcji dokumentów łacińskich watykańskiego Sekretariatu Stanu. Tematyka rekolekcyjnych rozważań była oparta o słowa; „*Wyplynie na głębię*”. O *apostole Piotrze i jego wierze*”. Rekolekcionista – zwłaszcza na etapie medytacji – wskazywał na punktu styczne – między Piotrem a życiem i kapłańską posługą tych, którzy tak jak Piotr usłyszeli wołanie „Pójdź za mną” i poszli za Nim i są z Nim w Jego Kościele.

Korzystając z okazji dziękuję wam – Drodzy Bracia za osobistą troskę o własną formację – czego wyrazem jest udziału w corocznych rekolekcjach, we drugo - czwartkowych spotkaniach księży dekanatu czy też uczestniczenie w formacji kapłańskich stowarzyszeń jak np. Stowarzyszenie „Unia Kapłanów Chrystusa Sługi”, którego statut zgodnie z kan. 314 KPK zatwierdziłem jako biskup tarnowski 8 grudnia 2003 r. Wszystkie



ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

wspomniane spotkania i wspólnoty mają funkcję służebną, służą formacji permanentnej, czyli stałej; formacji aż do śmierci. Wszyscy jesteśmy do niej zaproszenie niezależnie od funkcji i posługi pełnionej w Kościele.

Po wizycie ad limina w roku 2021 otrzymaliśmy jako pasterze Kościoła w Polsce z Kongregacji ds. Duchowieństwa syntetyczne opracowanie problematyki omawianej w/w Dykasterii. W załączniku nr 5 przesłany materiał dotyczył właśnie formacji stałej. Wg Dykasterii – „formacja permanentna mogłaby być coraz bardziej zorientowana w następujących kierunkach. Cytuję nagłówki uwag:

„bardziej biblijna; bardziej wspólnotowa; zdolna do budzenia wspólnot i umiejętności wzrastania w ich łonie; która potrafi znaleźć równowagę między tym, co tradycyjne, a tym co nowe; formacja do nowej ewangelizacji; do duszpasterstwa bardziej zindywidualizowanego; w kierunku życia bardziej wstrzemięźliwego i skromniejszego, która uwrażliwia na siłę dawania świadectwa przez prezbitery”. Przyjmujemy te uwagi i impulsy jednostkowo i wspólnotowo. Dlatego to syntetyczne opracowanie zostanie przekazane dekanalnym ojcom duchownym jako propozycja tematyki na spotkania w roku 2023. Niezależnie od tego, my duchowni i świeccy jesteśmy programem duszpasterskim Kościoła w Polsce, zaproszeni do wyznania i codziennego wyznawania: „Wierzę w Kościół Chrystusowy”.

Tę wiarę wyznajemy odmawiając Credo i podejmując codzienne kapłańskie obowiązki naszą misję, pamiętając o przesłaniu papieża Jana Pawła II, że „Ecclesia de Euchristia vivit”. Przypomnijmy sobie pierwszy punkt ostatniej encykliki świętego Papieża: „Kościół żyje dzięki Eucharystii [*Ecclesia de Eucharistia vivit*]. Ta prawda wyraża nie tylko codzienne doświadczenie wiary, ale zawiera w sobie istotę tajemnicy Kościoła. Na różne sposoby Kościół doświadcza z radością, że nieustannie urzeczywistnia się obietnica: «A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata» (Mt 28, 20). Dzięki Najświętszej Eucharystii, w której następuje przeistoczenie chleba i wina w Ciało i Krew Pana, raduje się tą obecnością w sposób szczególny. Od dnia Zesłania Ducha Świętego, w którym Kościół, Lud Nowego Przymierza, rozpoczął swoje pielgrzymowanie ku ojczyźnie niebieskiej, Najświętszy Sakrament niejako wyznacza rytm jego dni, wypełniając je ufną nadzieją.

Słusznie Sobór Watykański II określił, że Ofiara eucharystyczna jest «źródłem i zarazem szczytem całego życia chrześcijańskiego».1 «W Najświętszej Eucharystii zawiera się bowiem całe dobro duchowe Kościoła,

to znaczy sam Chrystus, nasza Pascha i Chleb żywy, który przez swoje ożywione przez Ducha Świętego i ożywiający Ciało daje życie ludziom».2 Dlatego też Kościół nieustannie zwraca swe spojrzenie ku swojemu Panu, obecnemu w Sakramencie Ołtarza, w którym objawia On w pełni ogrom swej miłości”.

Drodzy Bracia! Nasza wiara w Kościół Chrystusowy i prawdę Eucharystii wyraża się m.in. w *ars celebrandi* ofiary Mszy św. Skarżyła się w Lourdes jedna z pątniczek: „proszę mi powiedzieć, czy nasz ksiądz musi tak szybko jak „karabin maszynowy” wypowiadać teksty mszalne”? Bywa jeszcze gorzej, kiedy w przestrzeń liturgii – ku zgorszeniu wiernych – wprowadza się konflikty zaistniałe na probostwie. Taki incydent nie powinien się więcej zdarzyć.

„Poprzez swoją wypowiedź na zakończenie Eucharystii niedzielnej wprowadził Ksiądz swój osobisty konflikt z proboszczem parafii w sakralną przestrzeń publiczną, wywołując niepokój we wspólnocie parafialnej i naruszając w ten sposób dobre obyczaje, które obowiązują nas we wzajemnych relacjach w społeczności Kościoła (por. kan. 1369 KPK).

Choć nie informował Ksiądz wcześniej przełożonych kościelnych o problemach, które były tematem wspomnianego wystąpienia, porzucił Ksiądz następnie placówkę duszpasterską, występując tym samym przeciwko rozporządzeniom kan. 274 § 2, z uwzględnieniem kan. 1396 KPK.”

Drodzy Bracia! Musimy sobie uświadomić na nowo jak ważna w strukturze Kościoła jest parafia i to w parafii wzmacnia się lub osłabia wiara w Kościół Chrystusowy. Wiemy, że ma być rodziną rodzin a każda rodzina domowym Kościołem; specyficzna rodzina jaką jest wspólnota na probostwie, też ma obowiązek stawiania się domowym Kościołem. W modlitwie kolędowej prosimy: „*Wszchemogący Wieczny Boże, prosimy Cię ześlij na nasz dom swoją łaskę, aby w nim trwały: zdrowie ciała i czystość serca, wzajemna dobroć i przyjaźń oraz wierność w wypełnianiu Twoich przykazań; aby zawsze składano Ci tu dzięki. A błogosławieństwo Twoje niech pozostanie nad naszym domem i wszystkimi, którzy tutaj mieszkają oraz tu przybywają*”.

I z uwagi na wiarę w moc błogosławieństwa, proszę was Bracia, abyśmy odbudowywali kolędę; odwiedziny duszpasterskie wg modelu sprzed pandemii. Oczywiście warunki na parafiach bywają różne i trzeba naszą duszpasterską aktywność i gorliwość – a taką zakładam - akomodować do warunków i możliwości; także tych personalnych. Może

już czas, by przyjąć praktykę stosowaną w niektórych miastach (np. Warszawa): kolęda w okresie Adwentu i Bożego Narodzenia a przez cały rok duszpasterskie odwiedziny.

Serdecznie zachęcam do podjęcia wyzwań jakie niesie nowy program duszpasterski. Jego forma jest podobna jak w latach poprzednich. Nowością jest specjalny program dla rodzin, opracowany w naszym Wydziale Duszpasterstwa Rodzin do pobrania z ze strony internetowej archidiecezji katowickiej na poszczególne niedziele roku liturgicznego.

Drodzy Bracia! Nie lekceważcie programu duszpasterskiego, bo w nim zawarte jest to, co dziś Duch Święty wskazuje Kościołowi.

„Zamysł programu duszpasterskiego 2022/23 jest następujący: na nowo zobaczyć, to rozważyć i wziąć w swoje życie, że pomimo wielu trudnych spraw w dzisiejszym Kościele, trzeba nam wierzyć w Kościół i wierzyć Kościołowi. Wiara w Kościół to bowiem konkretyzacja wiary w Boga, który nam się objawił jako Emmanuel (Bóg z nami). Słuszność zaś dawania wiary Kościołowi wynika z faktu, że jego nauczanie jest oparte na autorytecie Boga, na prawdzie przezeń objawionej.

W ramach realizacji programu chcemy odsonić całe bogactwo treściowe prawdy o Kościele. Uświadomić wiernym, że Kościół jako dzieło Bosko-ludzkie stanowi misterium, którego nie sposób ogarnąć rozumem i dlatego «domaga się wiary». Równocześnie chcemy pokazać, że Kościół «wart jest wiary» ze względu na obecność i aktywność w nim Boga, ze względu jego wartość zbawczą i obfitość Bożych darów, z której człowiek może czerpać”.

Bracia! Życzę błogosławionego Adwentu i obfitości łaski Bożej i sił na codzienne budowanie Kościoła we wspólnotach parafialnych i na probostwach.

Niech w tegorocznym Adwencie muzyka ewangelii, Dobrej Nowiny, na nowo rozbrzmiewa w naszym wnętrzu, niech da nam radość płynącą ze bliskości Boga, czułość, rodzącą się z ufności, zdolność pojednania, mającą swoje źródło w świadomości, że zawsze jesteśmy tymi, którym przebaczone i którzy są posłani w pokoju Chrystusa! (por. FT 277).

I na koniec kilka myśli Jana od Krzyża. „Kto nie kocha bliźniego, tym Bóg pogardza. Kto działa z niedbałością, jest bliski upadku. Kto gardzi modlitwą, gardzi wszelkim dobrem. Lepsze jest opanowanie języka, niż post o chlebie i wodzie. Lepiej jest cierpieć dla Boga, niż cudów dokonywać. O, jakiegoż szczęścia będziemy doznawać na widok Trójcy

Przenajświętszej. Nie miej podejrzeń w stosunku do brata, abyś nie utracił czystości serca. Nic nie umie, kto nie umie cierpieć dla Chrystusa”. (Jan od Krzyża 1542 – 1591) Źródło: <https://quotepark.com/pl/tematy/chrystus/>

Z serca błogosławie i o modlitewne wsparcie proszę. Amen.

175

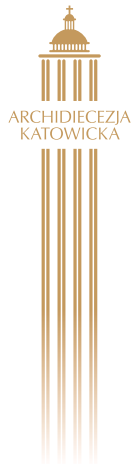
Na straży dwóch fundamentalnych wartości

Homilia Arcybiskupa Katowickiego

100-lecie WUG; Katowice, 29 listopada 2022 roku

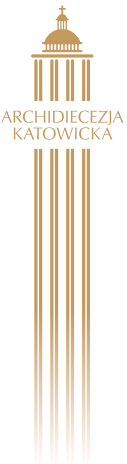
1. Górnicze święto – dzień św. Barbary - świętujemy zawsze w konkretnym kontekście społecznym. Dziś jednak zanim się przy nim zatrzymamy, chcemy wspomnieć fakt powołania przed 100 laty Wyższego Urzędu Górniczego. Został powołany właściwie bezpośrednio po przyłączeniu Górnego Śląska do Polski, aby stanąć na straży bezpieczeństwa górniczej pracy w kopalniach, które znalazły się granicach II Rzeczypospolitej. Kiedy świętujemy 100-lecie, to celebrujemy jubileusz. To biblijnie i teologicznie czas szczególnej łaski; czas dziękczynienia za przeszłość i patrzenia ku przyszłości z nadzieją szczególnej pomocy Bożej, udzielanej ludziom, aby wypełniali powierzone im zadania, wszak same struktury nie działają; działają w nich ludzie zgodnie z rozeznaniem i kompetencjami. Dlatego pierwszym działaniem nowego urzędu przed 100-laty była legislacja m.in. wprowadzenie pierwszego polskiego prawa górniczego oraz utworzenie kopalni doświadczalnej „Barbara”. w Chorzowie. Można by wyliczać kolejne działania lecz w jubileuszowym czasie trzeba przede wszystkim wyrazić wdzięczność wobec tych, którzy rozpoznając właściwie swoje obowiązki w Wyższym Urzędzie Górniczym, działali na rzecz bezpieczeństwa górniczej pracy i w ten sposób zapobiegali możliwym katastrofom. Więc dziękujemy za nich Eucharystia, ofiarą Jezusa Chrystusa i naszą oraz prosimy mocą tej samej ofiary o Boże błogosławieństwo na czas przed Wami, który jest zawsze darem, czystą kartką, zapisywaną co dnia podejmowaniem wyzwań i pełnieniem obowiązków.

2. Tak się składa, że Kościół na Górnym Śląsku też świętujemy 100-lecie powołania przez Stolicę Apostolską w dniu 7 listopada 1922r.



ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA



ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

do istnienia administratury apostołowskiej, która trzy lata później została podniesiona do rangi diecezji. I pierwszą katedrą biskupa tejże diecezji był kościół p.w. świętych apostołów Piotra i Pawła w Katowicach, w którym już tradycyjnie spotykamy się z okazji Barbórki i modlimy.

Jak wspominałem same struktury nie działają i ta prawidłowość dotyczy wszystkich instytucji, zarówno świeckich jak i kościelnych. Działają w nich ludzie i dlatego w tym roku dziękujemy za administratora Augusta Hlonda, który 7 listopada 1922 r. z rąk papieża Piusa XI przyjął dekret „Sanctissimus Dominus noster” mianujący go administratorem; trzy lata później otrzymał nominację na pierwszego biskupa śląskiego a 3 stycznia 1926 roku został tu wyświęcony na pierwszego biskupa. To właśnie on wraz ze współpracownikami podejmował strategiczne decyzje dotyczące zarówno duszpasterstwa jak i organizacji nowych struktur.

3. Kontekst naszego wspólnego dziękczynienia jest naznaczony od pamiętnego dnia rozpoczęcia wojny Rosji z Ukrainą, tym wydarzeniem i jego społeczno-gospodarczymi skutkami. Tłumaczą one fakt, że ze wszystkich stron dochodzi wołanie o węgiel.

Jak wyglądają dziś realia pracy na kopalniach wiedzą najlepiej górnicy, niekoniecznie etatowi komentatorzy. Z pewnością lepiej wiecie wy, pracownicy Wyższego Urzędu Górniczego. Górnicy. spółki stanęły pod polityczną i społeczną presją wydobycia jak największej ilości węgla, bo potrzebuje go nie bezosobowy rynek; potrzebują go mieszkańcy naszego kraju, aby zimą ogrzewać swoje mieszkania; potrzebują go elektrociepłownie, aby produkować ciepło i prąd.

Wojna na Ukrainie całkowicie zmieniła sytuację górnictwa; to znaczy pod znakiem zapytania postawiła nie tyle proces ile czasokres likwidacji kopalń. Dziś, i warto by o tym wiedziała cała Polska, górnicy nie mają wolnych sobót ani niedziel; i chociaż a Piekarach – podczas pielgrzymek do Matki Sprawiedliwości i Miłości Społecznej od lat wołaliśmy „Niedziela jest Boża i nasza” i tak się stało, też dzięki jastrzębskim porozumieniom, to dziś nikt z powodu niedzielnej pracy górników nie rozdziera szat. Weszliśmy w stan wyższej konieczności a społeczna solidarność wymaga poświęcenia, dodatkowej sobotniej i niedzielnej pracy, za sprawiedliwym wynagrodzeniem. Oczywiście nie może być zgody na pracę powyżej limitu godzin pracy na kopalniach, zwłaszcza pod ziemią, bo każdy ma prawo do wypoczynku a w przypadku górników, to nawet ścisły obowiązek, by pracując w ekstremalnie trudnych warunkach mogli odpocząć, by nie po-

pełnić błędu, którego skutki mogą być katastrofalne. I w tej sytuacji jeszcze bardziej intensyfikuje się zakres odpowiedzialności Wyższego Urzędu Górniczego już na etapie planów a nade wszystko prewencji.

4. Poprzez dramat wojny doceniamy błogosławieństwo pokoju, który – jeśli ma być trwały – musi być owocem sprawiedliwości społecznej i wolności narodów zbudowanych na fundamencie porządku moralnego. Kościół uczy, że istotne bitwy toczą i rozgrywają się również w sumieniach ludzi, a także o ich sumienia. Zanim zostają zniszczone granice państw, wcześniej niszczy się granice moralne. Trudno powiedzieć, jaka będzie moralność w przyszłości, ale trzeba się zastanowić, czy możliwa jest przyszłość ludzkości bez moralności? Czyli bez ludzi wartościowych, to znaczy kierujących się wartościami i nimi żyjących.

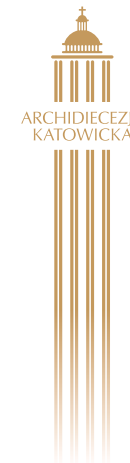
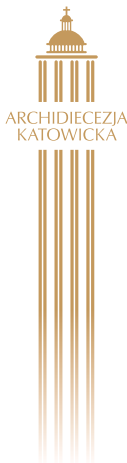
Drodzy czciciele św. Barbary i pracownicy Wyższego Urzędu Górniczego. Szeroki jest zakres waszych codziennych obowiązków. Wasza praca to nadzór, kontrola i zapobieganie a gdyby je ująć syntetycznie, to stanie na straży dwóch fundamentalnych wartości: ludzkiego życia i środowiska naturalnego. Modlę się z wami i za was, byście to zadanie, które wymaga determinacji i dynamiki prewencyjnego działania wypełniali skutecznie przez dni i lata, zmierzające ku kolejnym rocznicom i szlachetnym jubileuszom.

5. Jak słyszeliśmy w dzisiejszej Ewangelii Jezus Chrystus – rozdawał się w Duchu Świętym a powodem Jego radości jesteśmy my, którym zostały objawione tajemnice wiary. Daje nam poznać swoją relację z Ojcem w Duchu Świętym. Zachęca, abyśmy przyjmując prawdy wiary stali się prostaczkami; ufnie wierzącymi dziećmi w to, co Boży Syn nam objawia. To dlatego nas swoich uczniów określa jako szczęśliwych, bo widzących Boże tajemnice i o nich słyszających.

W ewangelii był też passus dotyczący mądrych i roztropnych. W chrześcijaństwie mądrość i roztropność są darami Ducha Świętego, których zasiew otrzymujemy w sakramencie Bierzmowania.

Warto to sobie uświadomić, bo mądrość i roztropność są nam bardzo potrzebne w rozstrzygnięciu wszelkich spraw; tych osobistych i zawodowych.

Dlatego powtarzamy fragment modlitwy dnia: „Panie Boże, przyjmij nasze błagania i udziel nam swojej pomocy w doświadczeniach życia”; udziel nam mądrości i roztropności w działaniu, w wydawaniu opinii i orzekaniu.



Drodzy pracownicy Wyższego Urzędu Górniczego – w dzień waszego święta dziękujemy wam za waszą opiekę nad pracą górniczą, aby była bezpieczna i efektywna; aby komponowała się ze środowiskiem i go chroniła; życzymy Wam wytrwałości i wierności sumieniu.

Równocześnie – wspieramy was modlitwą, bo wierzymy w jej skuteczność, zwłaszcza, kiedy przyzywamy ku pomocy męczenników Kościoła. Dlatego prosimy św. Barbarę o skuteczną nad wami opiekę!

Niech wam wyjedna jubileuszowe dary i łaski; pomnożenie mądrości i roztropności dla dobra całej górniczej branży, dla dobra braci górniczej i środowiska naturalnego. Amen.

DEKRETY I ZARZĄDZENIA

176

Zarządzenie dotyczące świadczeń finansowych w archidiecezji katowickiej w 2023 roku

Od dnia 1 stycznia 2023 r. obowiązują następujące zasady:

ŚWIADCZENIA OSOBISTE KAPŁANÓW

Wszyscy księża inkardynowani do Archidiecezji Katowickiej, niezależnie od pełnionej funkcji czy urzędu oraz miejsca pełnienia posługi, z wyjątkiem:

- księży emerytów i rencistów (którzy uzyskali ten status na mocy decyzji ZUS),
- księży pracujących na misjach ad gentes (w okresie bezpośredniego przygotowania i pracy na misjach), w Kościołach Europy Wschodniej (Ukraina, Mołdawia, Kazachstan), w Rosji oraz w Republice Czeskiej,
- księży skierowanych na specjalistyczne studia stacjonarne poza diecezją (w okresie studiów)

opłacają następujące miesięczne składki:

1. SEMINARISTICUM

Ofiary na seminarium należy wpłacać indywidualnie, bezpośrednio do Wyższego Śląskiego Seminarium Duchownego (w kasie lub na konto bankowe seminarium) - **minimalnie 30 zł** (za 1 miesiąc).

Ofiara na seminarium jest wyrazem wdzięczności za wykształcenie i przygotowanie do pracy duszpasterskiej w Kościele. W ten sposób partycypujemy w kosztach potrzebnych na utrzymanie seminarium i przeprowadzanie koniecznych remontów.

2. KAPŁAŃSKA POMOC MISJONARZOM

- **30 zł** od wszystkich księży.

Fundusz ten wspiera kapłanów naszej Archidiecezji pracujących na misjach ad gentes i w Kościołach Europy Wschodniej. Subsydium miesięczne wynosi 150 dolarów USA. Misjonarze naszej archidiecezji mają ponadto zezwolenie na zbieranie ofiar w parafiach w czasie pobytu w kraju. Terminy i zebrane kwoty należy podać w rocznym sprawozdaniu finansowym parafii w rubryce „Przechodnie - Inne”.

3. KAPŁAŃSKA POMOC BRATNIA

Dla księży, którzy poprzez wpłaty składek tworzyli Fundusz Kapłańskiej Pomocy Bratniej Prezbiterów Archidiecezji Katowickiej dodatkową pomocą są świadczenia pochodzące z tego Funduszu. Wysokość miesięcznego wsparcia z Funduszu Kapłańskiej Pomocy Bratniej dla księży emerytów i rencistów **wynosi od 1 stycznia 2023 r. 800 zł**.

Innym księżom Fundusz Kapłańskiej Pomocy Bratniej może udzielić pomocy ex misericordia w miarę posiadanych środków.

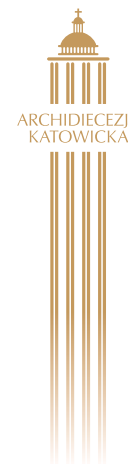
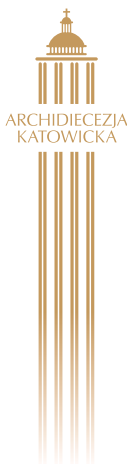
Miesięczna składka na Kapłańską Pomoc Bratnią:

- 300 zł proboszczowie, administratorzy, katecheci i pracownicy naukowci,
- 200 zł pozostali księża.

Roczna składka na Fundację św. Józefa /zbiera wicedziekan/

- 150 zł proboszczowie, administratorzy, katecheci i pracownicy naukowci,
- 100 zł emeryci i inni.

Prosimy wspierać księży emerytów i rencistów intencjami mszalnymi z parafii. Księżom emerytom i rencistom należy się pełna ofiara mszalna (tzw. stypendium mszalne), z wyjątkiem tych, którzy mieszkają w budynkach parafialnych i utrzymują się na probostwie. Wtedy należy przekazać 5/8 ofiary mszalnej.



4. KOSZTY UTRZYMANIA DUCHOWNYCH

Wszyscy księża mieszkający na probostwie i w innych mieszkaniach służbowych uczestniczą w kosztach własnego utrzymania poprzez wpłatę do odpowiedniej kasy (parafialnej, Kurii Metropolitalnej) kwoty 600 zł miesięcznie. Przypomina się księżom proboszczom o obowiązku odnotowania tych kwot w księdze rachunkowej parafii.

ŚWIADCZENIA PARAFIALNE

I. SEMINARIUM DUCHOWNE

1. Obowiązują 4 kolekty 100%. Terminy kolekt podane są w ORDO.
2. W ramach pokoleńowego księży składają do 31 stycznia dobrowolną ofiarę na remont i funkcjonowanie WŚSD.

Kolekty i ofiary księży i parafie wpłacają bezpośrednio do seminarium lub na rachunek bankowy WŚSD: ING o/Katowice 92 1050 1214 1000 0090 3174 6440.

II. ARCHIDIECEZJA

1. Obowiązuje 6 kolekt 100%. Terminy tych kolekt podane są w ORDO. Kolekty na archidiecezję przeznaczone są na:
 - 15 stycznia - funkcjonowanie instytucji archidiecezjalnych zaangażowanych w apostołstwo słowa, m. in. Radio eM,
 - 5 lutego - utrzymanie, remont i działalność domów rekolekcyjnych,
 - 19 marca - wsparcie Domu Księży Emerytów i Sądu Metropolitalnego,
 - 14 maja - prace związane z odnowieniem pomnika historii katedry i kurii,
 - 27 sierpnia - działalność edukacyjno-wychowawczą wśród młodzieży w archidiecezji; utrzymanie kościoła akademickiego.
 - 26 listopada - funkcjonowanie archiwum, muzeum archidiecezjalnego i galerii.
2. Z kolekt na archidiecezję są zwolnione jedynie parafie budujące kościoły (na okres 10 lat) oraz parafie liczące poniżej 600 wierznych.
3. Parafie patronackie przekazują 2 kolekty w roku jako pomoc dla parafii budujących nowe kościoły. Proboszcz otrzymujący pomoc ma obowiązek pisemnie poinformować parafię patronacką

o wysokości zebranych ofiar. Parafie, które nie są wyznaczone jako patronackie w roku 2023, przekazują 2 kolekty do kurii: jedną na remont krypty katedry, a drugą na renowację piekarskiej kalwarii. Terminy i zebrane kwoty należy podać w rocznym sprawozdaniu finansowym parafii w rubryce „Przechodnie - Inne”.

III. MISJE

1. Obowiązują 2 kolekty i 2 zbiórki:

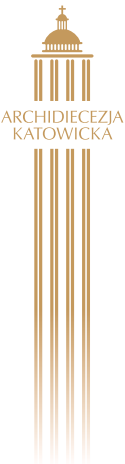
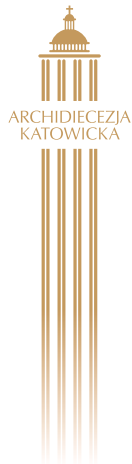
- a. kolekta z Uroczystości Objawienia Pańskiego (6 stycznia 2023 r.)
 - odprowadzamy 100%,
- b. zbiórka na Fundusz Misyjny ad gentes (II Niedz. W. Postu - 5 marca 2023 r.)
 - odprowadzamy 100%,
- c. kolekta z Niedzieli Misyjnej (22 października 2023 r.) - odprowadzamy 100%,
- d. zbiórka na Fundusz Pomocy Kościołowi na Wschodzie (II Niedz. Adwentu - 10 grudnia 2023 r.) - odprowadzamy 100%.

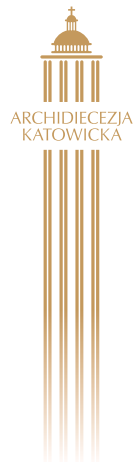
Przypominamy, że misje należy wspierać również ofiarami na Papieskie Dzieła Misyjne:

- Papieskie Dzieło Rozkrzewiania Wiary obejmuje animację misyjną dorosłych i młodzieży, oraz grupy istniejące w parafii. Ofiary składane na to dzieło pochodzą ze skarbonki misyjnej, z ofiar zbieranych w czasie nabożeństw i Mszy św. misyjnych.
- Dzieło św. Piotra Apostoła obejmuje seminaria, nowicjuszy zakonnych i te grupy młodzieży, które pragną modlitwą i ofiarą wspierać powołania rodzące się w krajach misyjnych. Ofiary składane są przez kleryków, nowicjuszy zakonnych i świeckich.
- Papieskie Dzieło Dzieciństwa Misyjnego skierowane jest do wszystkich dzieci. Ofiary pochodzą ze składek dzieci np. w związku z I Komunią św., adoracją przy żłóbku lub od grup misyjnych działających przy parafii i w szkołach.
- Unia Misyjna Duchowieństwa skupia kapłanów i od nich pochodzą ofiary na to dzieło.

Ofiary na Papieskie Dzieła Misyjne wpłacamy w kasie Kurii Metropolitalnej lub na rachunek misyjny Archidiecezji Katowickiej:

BANK BNP PARIBAS 82 1600 1055 1848 6348 7000 0010





IV. CARITAS ARCHIDIECEZJI KATOWICKIEJ

1. Kolekta w Niedzielę Miłosierdzia Bożego (II Niedziela Wielkanocna - 16 kwietnia 2023 r.). Odprowadzamy do Caritas 100% zebranych ofiar na diecezjalne dzieła prowadzone przez Caritas Archidiecezji Katowickiej.

Kolektę na Caritas Archidiecezji Katowickiej wpłacamy bezpośrednio do Caritas lub na rachunek bankowy Caritas:

GETIN NOBLE BANK II o/Katowice
90 1560 1111 0000 9070 0011 6398

2. Kolekty zebrane podczas Mszy św. w I piątek miesiąca przeznaczają się na cele charytatywne parafii.
3. Fundusz Obrony Życia pochodzi z kolekty na Pasterce w Uroczystość Bożego Narodzenia - 50% zebranej sumy pozostaje w parafii na powyższą działalność, a 50% przekazujemy do Kurii, która utrzymuje Wydział Duszpasterstwa Rodzin.

V. WYDZIAŁ TEOLOGICZNY UNIWERSYTETU ŚLĄSKIEGO I KUL

Obowiązuje 5 kolekt, ich terminy podane są w ORDO.

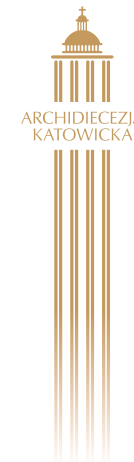
Z każdej kolekty ofiary w wysokości 50% przekazujemy do kurii.

Ofiary te przeznaczone są na funkcjonowanie Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Śląskiego, którego budynek w przeważającej części utrzymywany jest przez archidiecezję. Jedynie kolekta w drugi dzień Świąt Wielkanocnych (10 kwietnia 2023 r.) jest przeznaczona na potrzeby KUL i WTUŚ. Kolektę tę przekazujemy do kurii, która prześle zbiorczo w imieniu parafii jej część na potrzeby KUL.

Tylko przy tej świątecznej kolekcie ogłaszamy oba cele, przy innych wyłącznie na cele Wydziału Teologicznego UŚ.

VI. INNE KOLEKTY, ZBIÓRKI, OFIARY

1. Jałmużna Postna w I niedzielę Wielkiego Postu (26 lutego 2023 r.) - 100% odprowadzamy do kurii.
Kolekta ta jest przeznaczona na cele charytatywne, m.in. dofinansowanie wakacyjnych wyjazdów i rekolekcji ministrantów, Dzieci Maryi, Ruchu Światło-Życie.
2. Kolekta na zakony kontemplacyjne w Święto Ofiarowania Pańskiego (2 lutego 2023 r.) - 100% odprowadzamy do kurii.
3. Ofiary na Boży Grób i chrześcijan w Ziemi Świętej w Wielki Piątek i Wielką Sobotę (7-8 kwietnia 2023 r.) - 100% odprowa-

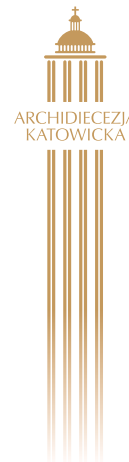
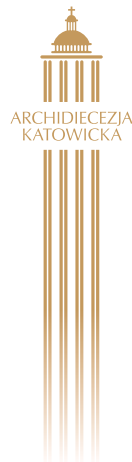


dzamy do Kurii. Na powyższy cel przeznaczają się ofiary zebrane przy okazji adoracji Krzyża w Wielki Piątek i Wielką Sobotę. Zastępują one dotychczasową kolektę w czasie liturgii Wielkiego Piątku.

Celem jest kształtowanie odpowiedzialności wiernych za Ziemię Świętą i żyjących tam chrześcijan. Ofiary przeznaczone są na opiekę nad miejscami świętymi, utrzymanie szkół katolickich, ośrodków studium biblijnego, oraz na popieranie inicjatyw duszpasterskich podejmowanych przez Patriarchat Łaciński Jerozolimy (wyżej określone cele należy podać wiernym w ogłoszeniach).

4. Świętopietrze - Stolica Apostolska (25 czerwca 2023 r.) - 100% odprowadzamy do kurii.
5. Kolekta na Kalwarię Piekarską (23 lipca i 5 listopada 2023 r.) - 100% odprowadzamy do kurii.
6. Zbiórka na Fundację Dzieło Nowego Tysiąclecia (15 października 2023 r.).
Całość zebranych ofiar w Dzień Papieski przekazujemy do kurii, która prześle je zbiorczo z całej archidiecezji na konto fundacji. Jeżeli inne organizacje zbierają datki poza terenem kościelnym, to powinny same przesłać zebrane pieniądze na konto fundacji.
7. Zbiórka na Fundację Papieską Pomoc Kościołowi w Potrzebie (12 listopada 2023 r.) - 100% odprowadzamy do kurii.

Dodatkowe kolekty i zbiórki przeprowadzane w parafiach, w tym rozprawianie różnego rodzaju cegiełek, rzeczy materialnych (np. książek, płyt, pisanek, kartek świątecznych itp.), z wyjątkiem: przeznaczonych na cele parafialne i diecezjalne, przeprowadzanych przez księży Archidiecezji Katowickiej pracujących na misjach, przeprowadzanych przez zgromadzenia zakonne z terenu Archidiecezji Katowickiej, przeprowadzanych przez rekolekjonistów w czasie misji czy rekolekcji parafialnych, a także przeznaczonych na cele budownictwa sakralnego na terenie Archidiecezji Katowickiej, wymagają uprzedniej, pisemnej zgody arcybiskupa katowickiego. W takich przypadkach pismo zaadresowane do Księdza Arcybiskupa należy na co najmniej 14 dni przed planowaną kolektą czy zbiórką złożyć w kancelarii Kurii Metropolitalnej.



VII. DIECEZJALNY FUNDUSZ ASEKURACYJNY i UBEZPIECZENIE OC

Składki za rok 2023 należy wpłacić w kasie Kurii Metropolitalnej lub na konto Archidiecezji, wpisując tytuł FA2023. W związku ze wzrostem inflacji wysokość składki w stosunku do roku 2022 wzrasta o 20%. Składki należy wpłacić do końca stycznia 2023r.

Każdy proboszcz otrzymał certyfikat ubezpieczeniowy i wszystkie zasady ubezpieczenia z Firmy PZUW.

Proboszczowie, którzy chcą ubezpieczyć swoich pracowników od NNW powinni zgłosić ich do Wydziału Finansowego, gdzie zostaną poinformowani o wysokości i terminie uiszczenia składki.

VIII. UWAGI

1. Kolekty zbierane są w kościele, a zbiórki przed kościołem. Zebrane ofiary należy przekazywać do kasy Kurii Metropolitalnej lub na rachunek bankowy Archidiecezji Katowickiej z podaniem tytułu wpłaty (z wyjątkiem przeznaczonych dla Caritas Archidiecezji Katowickiej i WSSD w Katowicach) najpóźniej do 14 dni od przeprowadzenia kolekty lub zbiórki.
2. Msze święte zbiorowe. Z ofiar złożonych na Mszę św. zbiorową wolno zatrzymać jedynie ofiarę (tzw. stypendium) na poziomie średniej ofiary z okazji Mszy św. celebrowanej w niedzielę. Resztę należy przekazać biskupowi diecezjalnemu na cele określone prawem (dekret Kongregacji ds. Duchowieństwa w sprawie tzw. Intencji zbiorowej, art. 3 § I i § 2 - patrz: „Wiadomości Diecezjalne” nr 6/91 poz. 51).
3. Zgodnie z kan. 951 KPK proboszczowie i administratorzy są zobowiązani do przekazywania ofiar z tytułu binacji i trynacji do Archidiecezji. Sposób obliczania i przekazywania binacji i trynacji pozostaje bez zmian.
 - Iura stolae: 1/5 odpowiadający, 3/5 proboszcz, 1/5 kasa parafialna.
 - Intencje mszalne: 5/8 odpowiadający, 3/8 kasa parafialna.
 - Binacje w tygodniu: 5/8 kuria, 3/8 kasa parafialna.
 - Binacje w niedzielę: 1/3 z 5/8 kuria, 2/3 z 5/8 odpowiadający, 3/8 kasa parafialna.
 - Trynacje: 5/8 kuria, 3/8 kasa parafialna.
 - Wpłaty dokonujemy w kasie Kurii Metropolitalnej lub na rachunek bankowy Archidiecezji Katowickiej.

4. Ofiary na Fundusz Obrony Życia (F0Ż) z 25 grudnia (Pasterka) oraz Wydział Teologiczny UŚ z 26 grudnia można również wpłacać w nowym roku (po 1 stycznia 2024 r.), ale w księdze rachunkowej i rocznym sprawozdaniu finansowym parafii należy je wpisać jako sumy przechodnie z 2023 r.

Rachunek bankowy Archidiecezji Katowickiej:

BANK BNP PARIBAS 34 1600 1055 1848 63487000 0001

5. Roczne sprawozdanie o przychodach i rozchodach parafii (obejmujące rok 2023 nawet jeżeli wpłata konkretnej kolekty czy zbiórki nastąpiła na początku stycznia 2024 roku), należy przekazać do końca stycznia 2024 roku w 2 egzemplarzach do Kurii Metropolitalnej celem zatwierdzenia.
6. Proboszcz nie może bez zgody Arcybiskupa Katowickiego udzielać pełnomocnictw do rachunku bankowego parafii innym osobom.
7. Księża wicedziekani pobierają w dekanacie i przekazują kwartalnie do Kurii Metropolitalnej wraz z imienną listą księży:
 - a) składki księży na Pomoc Misjonarzom z Archidiecezji Katowickiej,
 - b) składki księży na Kapłańską Pomoc Bratnią,
 - c) składki na Fundację św. Józefa,
 - d) należność za materiały duszpasterskie.

Roczne sprawozdanie dotyczące punktów a i b należy oddać w Wydziale Finansowym Kurii Metropolitalnej do dnia 31 stycznia następnego roku.

† WIKTOR SKWORC

Arcybiskup Metropolita Katowicki

KS. JAN SMOLEC

Kanclerz Kurii Metropolitalnej

KS. DAMIAN SUSZKA

Ekonom Archidiecezji Katowickiej

Katowice, 21 października 2022 roku

VC II-26/22

177

**Dekret
o dyspensie od obowiązku zachowania
wstrzemięźliwości od pokarmów mięsnych
w piątek 11 listopada 2022 roku**

Mając na uwadze charakter piątku przypadającego dnia 11 listopada 2022 roku, obchodzonego jako Narodowe Święto Niepodległości, działając po myśli kan. 87 § 1 KPK, udzielam wszystkim diecezjanom oraz wiernym przebywającym na terenie Archidiecezji Katowickiej dyspensy od obowiązku zachowania w tym dniu wstrzemięźliwości od pokarmów mięsnych.

Korzystających z dyspensy zachęcam do podjęcia w najbliższym czasie czynu charytatywnego względnie modlitwy w intencjach Ojca Świętego i Kościoła Katowickiego.

† WIKTOR SKWORC
Arcybiskup Metropolita Katowicki
Katowice, 4 listopada 2022 roku
VE II-6/22

178

**Dekret
o przedłużeniu kadencji
Rady Kapłańskiej**

Niniejszym przedłużam na okres do 30 czerwca 2023 roku kadencję RADY KAPLAŃSKIEJ ARCHIDIECEZJI KATOWICKIEJ, która upłynęła z dniem 14 listopada br.

Najbliższe posiedzenie Rady Kapłańskiej odbędzie się z początkiem przyszłego roku, po feriach w województwie śląskim; o terminie i pro-

gramie posiedzenia członkowie Rady zostaną w odpowiednim czasie powiadomieni.

Z pasterskim błogosławieństwem

† WIKTOR SKWORC
Arcybiskup Metropolita Katowicki
KS. JAN SMOLEC
Kanclerz Kurii Metropolitalnej
Katowice, 22 listopada 2022 roku
VA I-75/22

PERSONALIA

179

Dekrety i nominacje

Ks. Ignasiak Wojciech	administrator ex currendo parafii Trójcy Przenajświętszej w Palowicach (od 27.11)
Ks. Kopka Edward	administrator ex currendo parafii Trójcy Przenajświętszej w Palowicach (od 04.11 do 27.11)
Ks. Kusz Tomasz	ojciec duchowny kapłanów dekanatu Katowice-Załęże
Ks. Szołucha Grzegorz	wikariusz w parafii Matki Bożej Królowej Różańca Świętego w Łaziskach Górnych

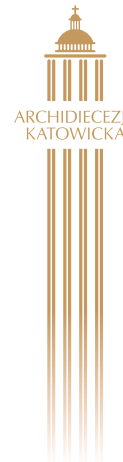
Zwolnieni z funkcji i urzędów

Ks. Kluczka Piotr	proboszcza parafii Matki Bożej Różańcowej w Katowicach-Zadolu
Ks. Szołucha Grzegorz	z posługi duszpasterskiej w diecezji Viviers



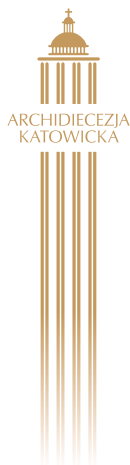
ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA



ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA



Spis Treści

STOLICA APOSTOLSKA

- 166 List papież Franciszka do Narodu Ukraińskiego 541

EPISKOPAT POLSKI

- 167 Komunikat ws. medialnych ataków na św. Jana Pawła II 544
 168 Stanowisko wobec działań Jana Pawła II odnoszących się do przestępstw seksualnych wobec małoletnich 545

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

**ABP WIKTOR SKWORC
 METROPOLITA KATOWICKI**

LISTY PASTERSKIE I KOMUNIKATY

- 169 Komunikat przed Światowym Dniem Ubogich 551
 170 Komunikat o pierwszej rocznicy beatyfikacji ks. Jana Machy 553

HOMILIE METROPOLITY

- 171 Inwestytura Rycerstwa św. Sebastiana, 5 listopada 2022 554
 172 Msza za Ojczyznę, 11 listopada 2022 557
 173 Uroczystość Chrystusa Króla, 20 listopada 2022 562
 174 Adwentowy Dzień Skupienia Kapłanów, 26 listopada 2022 565
 175 100-lecie WUG, 29 listopada 2022 569

DEKRETY I ZARZĄDZENIA

- 176 Zarządzenie dotyczące świadczeń finansowych w 2023 roku 572
 177 Dekret o dyspensie w piątek 11 listopada 2022 580
 178 Dekret o przedłużeniu kadencji Rady Kapłańskiej 580
 179 PERSONALIA 581